

Sygn. akt V K 69/10

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Olga Nocoń

Protokolant: Zuzanna Myśliwiec

w obecności **Prokuratora:** Sebastiana Głuch

po rozpoznaniu w dniach: 04.04.2011r., 11.04.2011r., 13.06.2011r., 04.07.2011r., 27.07.2011r., 20.09.2011r., 16.11.2011r., 20.01.2012r., 24.02.2012r., 30.04.2012r., 13.06.2012r., 23.07.2012r., 28.09.2012r., 26.10.2012r., 05.12.2012r., 23.01.2013r.,

sprawy karnej:

1. G. Z. (Z.) s. J. i L. zd W.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

1. w lipcu i sierpniu 1999 r. w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy P.P.H.U. (...)G. Z. z siedzibą w C., w realizacji z góry wziętego zamiaru, po uprzednim wprowadzeniu w błąd P. K. (1) - współwłaściciela firmy (...) s.c. M. K. (1) i P. K. (1) Usługi porządkowe z siedzibą w R. - co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty, nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania, doprowadził wspólników wskazanej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 774,1 ton węgla o wartości 122.484,45 zł, w ten sposób, że doprowadził do zawarcia dwóch umów sprzedaży węgla i następnie węgiel ten pobrał na co wystawione zostały faktury VAT nr (...) i odsprzedał dalej, nie zapłaciwszy pełnej ceny sprzedaży pokrzywdzonemu, poprzestają na zapłacie kwoty 21.531 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od lutego do listopada 2000 r. w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., w realizacji z góry wziętego zamiaru, doprowadził (...) Spółdzielnię (...) z siedzibą w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.318,14 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania kontynuował wynajmowanie pomieszczeń przy ul. (...) w R., czym wprowadził w błąd przedstawicieli (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w R., nie regulując należności czynszowych we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w maju 2002 r. w R. i G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., doprowadził (...) sp z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.445,56 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci płyt gipsowych o wartości łącznej 12.445,56 zł na co wystawiona została faktura

VAT nr (...) z dnia 22 maja 2002 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 30 maja 2001 r. sygn. V K 156/97 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. 270 § 1 k.k. i 271 § 1 i 3 k.k., 297 § 1 k.k. i inne na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 05.09.1996 r. do 05.03.1998 r.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w październiku i listopadzie 2002 r. w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. K. (1) - właściciela firmy Zakład (...) z siedzibą w S. - co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty, nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania, doprowadził J. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 34,3 ton węgla o wartości 10.838,11 zł, w ten sposób, że doprowadził do zawarcia umowy sprzedaży węgla i następnie węgiel ten pobrał i odsprzedał dalej, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonemu, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 30 maja 2001 r. sygn. V K 156/97 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. 270 § 1 k.k. i 271 § 1 i 3 k.k., 297 § 1 k.k. i inne na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 05.09.1996 r. do 05.03.1998 r.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5. w kwietniu 2003 r. w R. i W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., doprowadził (...) S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 34.160,00 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) S.A. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci bieli tytanowej w ilości 20 ton o wartości łącznej 34.160,00 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 28 kwietnia 2003 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie firmie (...) S.A. ceny sprzedanego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

6. w styczniu i lutym 2003 r. w R. i K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 87.840 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci bieli tytanowej w łącznej ilości 10 ton oraz wartości łącznej 87.840 zł na co wystawione zostały faktury VAT nr (...) z dnia 4 lutego 2004 r. oraz nr (...) z dnia 15 stycznia 2003 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. we wrześniu 2004 r. w R. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27.883,77 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci wyrobów spożywczych o wartości łącznej 27.883,77 zł, na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 14 września 2004 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru, przy czym kwota 23.701,20 zł została odzyskana przez pokrzywdzoną spółkę na skutek wypłaty odszkodowania przez (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

8. we wrześniu 2004 r. w R. i T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 34.045,37 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci wyrobów spożywczych o wartości łącznej 34.045,37 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 10 września 2004 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

9. we wrześniu 2004 r. w R. i G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 28.205,63 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci wyrobów spożywczych o wartości łącznej 28.205,63 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 15 września 2004 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru, przy czym kwota 23.974,79 zł została odzyskana przez pokrzywdzoną spółkę na skutek wypłaty odszkodowania przez (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

10. w grudniu 2006 r. w R. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z G. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez G. S. (1) działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe G. S. (1) z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 111.889,52 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci pręta żebrowanego w ilości 24,498 ton o wartości 57.341,49 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 8 grudnia 2006 r., oraz pręta żebrowanego w ilości 24,950 ton o wartości 54.548,03 zł na co wystawiona została faktura (...) z dnia 9 grudnia 2006 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny zakupu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

11. w kwietniu 2008 r. w R. i C., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili M. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 64.184,91 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania w dniu 25 kwietnia 2008 r. dokonali od M. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.U.H. (...) z/s w C. zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych o wadze łącznej 24,47 ton i wartości 64.184,91 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedał dalej po niższej wartości, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonemu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

12. w czerwcu 2008 r. w R., W., działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.452,96 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci cementu w łącznej ilości 25 ton oraz wartości 10.420,96 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten odsprzedał po niższej wartości, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

13. w sierpniu i wrześniu 2008 r. w R., C. działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili P. K. (2) i M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 150.592,53 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) P. K. (2) M. K. (2) s.c. z siedzibą w C. przy ul. (...) w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci cementu w łącznej ilości 384 ton oraz wartości 146.868,48 zł, na co wystawione zostały faktury VAT nr (...) oraz palet Euro o wartości 3.724,05 zł na co wystawiona została Faktura Vat (...), a następnie towar ten odsprzedali po niższej wartości, nie płacąc jednocześnie (...) P. K. (2) M. K. (2) s.c. ceny sprzedanego towaru, przy czym kwota 35.553,72 zł została odzyskana przez pokrzywdzonych na skutek zawarcia porozumienia z odbiorcą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

14. w grudniu 2008 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 51.420,97 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w tym zakresie w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o., i w dniu 3 grudnia 2008 r. dokonali zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych w ilości 24 ton i o wartości 49.727,20 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) oraz w dniu 4 grudnia 2008 r. dokonali zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych w ilości 0,836 ton i o wartości 1.693,77 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedali dalej po niższej wartości, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonemu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

15. w styczniu 2009 roku w R., O., działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić (...) L. K. i wspólnicy sp. j. z siedzibą w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 50.416,50 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) L. K. i wspólnicy sp. j. w tym zakresie i usiłowali dokonać zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych w ilości 24,49 ton i wartości 50.416,50 zł, a następnie towar ten odsprzedać, nie płacąc jednocześnie pokrzywdzonej spółce ceny sprzedaży, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej spółki, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

16. w styczniu i lutym 2009 r. w R., P. działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili A. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 143.355,49 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy (...) A. C. z siedzibą w P. przy ul. (...) w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci blachy w ilości 23,38 ton o wartości 54.194,84 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), oraz prętu w ilości 22,55 ton o wartości 42.642,05 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), prętu w ilości 24,6 ton o wartości 46.518,60 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten na podstawie faktur nr (...) odsprzedali (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. po cenie niższej niż cena zakupu - w sumie łącznie za kwotę 135.064.61 zł, nie płacąc jednocześnie A. C. pełnej wartości sprzedanego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

17. w lutym i marcu 2009 r. w R., S. działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 273.409,36 zł, w ten sposób, że wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy Przedsiębiorstwo Usługowe (...) P. S. z siedzibą w S. przy ul. (...), w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania dokonali zakupu towaru w postaci blachy o łącznej wartości 273.409,36 zł, na co wystawiona zostały faktury VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedali dalej po niższej cenie, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

18. w kwietniu i maju 2009 r. w R., P. działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.864,82 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i usiłowali dokonać zakupu towaru w postaci kształtowników w ilości 11,45 ton o wartości 24.864,82 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten odsprzedać, nie płacąc jednocześnie pokrzywdzonej spółce ceny sprzedaży, zamierzonego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na niemożność rozładowania zamówionego towaru, wyrządzając przy tym szkodę w wysokości 1.769 zł w mieniu (...) sp. z o.o. wynikającą z kosztów transportu zamówionego towaru,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

19. w maju 2009 roku w R., S. i C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić T. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 39.744,90 zł, w ten sposób, że w firmie P.P.U.H. (...) T. S. z siedzibą w C. przy ul. (...) złożyli zamówienie na zakup wyrobów stalowych w postaci blachy czarnej w ilości 11 ton i wartości 15.950 zł oraz ceowników w ilości 13,997 tony i wartości 23.794,90 zł, podczas gdy w rzeczywistości nie mieli zamiaru zapłaty za pobrany towar, czym usiłowali wprowadzić w błąd pokrzywdzonego, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej osoby, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

20. w czerwcu 2009 roku w R., W., działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 41.580,00 zł, w ten sposób, że w (...) sp. z o.o. złożyli zamówienie na zakup wyrobów stalowych w postaci profili w ilości 21 ton i wartości 41.580,00 zł, podczas gdy w rzeczywistości nie mieli zamiaru zapłaty za pobrany towar, czym usiłowali wprowadzić w błąd pokrzywdzonego, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej spółki, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

21. w lipcu 2009 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. i B. B. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej przez S. Z. działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili G. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 43.012,032 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy P.P.H.U. (...) G. J. z siedzibą w K., Z., ul. (...) tym zakresie, i w dniu 2 lipca 2009 r. dokonali zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych od wskazanego podmiotu o łącznej wartości 43.012,32 zł na co wystawiona została

faktura VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedali dalej po zaniżonej wartości, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

22. we wrześniu 2009 roku w S. i R., działając wspólnie i w porozumieniu z G. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., w ten sposób, że podając, iż działają na rzecz firmy P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., złożyli w okresie od 9 do 11 września 2009 r. cztery zamówienia na zakup wyrobów stalowych w postaci prętów i blachy o ogólnej wartości 2.420.724 zł brutto, które to miały być rzekomo dostarczone firmie (...) z siedzibą w R. oraz firmie (...) z siedzibą w R., podczas gdy w rzeczywistości nie mieli możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej spółki, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez Policję,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. G. S. (1) (S.), s. F. i K. zd B.,

ur. (...) w R.,

oskarżonego o to, że:

23. w listopadzie 2006 r. w R., Ż. i E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe G. S. (1) z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w E. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 125.198,35 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci blachy w ilości 23,87 ton o wartości 62.902,22 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2006 r., oraz blachy w ilości 23,64 ton o wartości 62.296,13 na co wystawiona została faktura (...) z dnia 30 listopada 2006 r., a następnie towar ten odsprzedał dalej po niższej cenie, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny zakupu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

24. w grudniu 2006 r. w R. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe G. S. (1) z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 111.889,52 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci pręta żebrowanego w ilości 24,498 ton o wartości 57.341,49 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 8 grudnia 2006 r., oraz pręta żebrowanego w ilości 24,950 ton o wartości 54.548,03 na co wystawiona została faktura (...) z dnia 9 grudnia 2006 r., a następnie towar ten odsprzedali dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny zakupu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

25. w styczniu 2007 r. w R. i N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe G. S. (1) z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 49.920,69 zł, w ten sposób, że w ten sposób, że nie mając możliwości wywiązania się ze zobowiązania oraz nie mając zamiaru wywiązania się z niego, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonał zakupu towaru w postaci blachy w łącznej ilości 18,77 ton oraz wartości 49.920,69 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten odsprzedał dalej, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru, przy czym kwota 44.928,62 zł została odzyskana przez pokrzywdzoną spółkę na skutek wypłaty odszkodowania przez (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

26. we wrześniu 2009 roku w S. i R., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., w ten sposób, że podając, iż działają na rzecz firmy P.P.H.U.(...) G. Z. z siedzibą w C., złożyli w okresie od 9 do 11 września 2009 r. cztery zamówienia na zakup wyrobów stalowych w postaci prętów i blachy o ogólnej wartości 2.420.724 zł brutto, które to miały być rzekomo dostarczone firmie (...) z siedzibą w R. oraz firmie (...) z siedzibą w R., podczas gdy w rzeczywistości nie mieli możliwości i zamiaru zapłaty za zamówiony towar, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej spółki, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez Policję,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. S. Z. (Z.), s. J. i H. z d. P.,

ur. (...) w G.,

27. w czerwcu 2008 r. w R., W., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...)S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.452,96 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci cementu w łącznej ilości 25 ton oraz wartości 10.420,96 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten odsprzedali po niższej wartości, nie płacąc jednocześnie (...) sp. z o.o. ceny sprzedanego towaru, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 18 lipca 2003 r. sygn. III K 306/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., 270 § 1 k.k., 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14.10.2002 r. do 12.09.2003 r.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

28. w sierpniu i wrześniu 2008 r. w R., C. działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili P. K. (2) i M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 150.592,53 zł, w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) P. K. (2)M. K. (2) s.c. z siedzibą w C. przy ul. (...) w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci cementu w łącznej ilości 384 ton oraz wartości 146.868,48 zł, na co wystawione zostały faktury VAT nr (...) oraz palet Euro o wartości 3.724,05 zł na co wystawiona została Faktura Vat (...), a następnie towar ten odsprzedali po niższej wartości, nie płacąc jednocześnie (...) s.c. ceny sprzedanego towaru, przy czym kwota 35.553,72 zł została odzyskana przez pokrzywdzonych na skutek zawarcia porozumienia z odbiorcą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 18 lipca 2003 r. sygn. III K 306/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., 270 § 1 k.k., 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14.10.2002 r. do 12.09.2003 r.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k.

29. w styczniu 2009 roku w R., O., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...)S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić (...) L. K. i wspólnicy sp. j. z siedzibą w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 50.416,50 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) L. K. i wspólnicy sp. j. w tym zakresie i usiłowali dokonać zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych w ilości 24,49 ton i wartości 50.416,50 zł, a następnie towar ten odsprzedać, nie

placąc jednocześnie pokrzywdzonej spółce ceny sprzedaży, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej spółki, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

30. w styczniu i lutym 2009 r. w R., P. działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadzili A. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 143.355,49 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy (...) A. C. z siedzibą w P. przy ul. (...) w tym zakresie i dokonali zakupu towaru w postaci blachy w ilości 23,38 ton o wartości 54.194,84 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), oraz prętu w ilości 22,55 ton o wartości 42.642,05 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), prętu w ilości 24,6 ton o wartości 46.518,60 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten na podstawie faktur nr (...) odsprzedali (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. po cenie niższej niż cena zakupu - w sumie łącznie za kwotę 135.064.61 zł, nie placąc jednocześnie A. C. pełnej wartości sprzedanego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

31. w lutym i marcu 2009 r. w R., S. działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 273.409,36 zł, w ten sposób, że wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy Przedsiębiorstwo Usługowe (...) P. S. z siedzibą w S. przy ul. (...), w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania dokonali zakupu towaru w postaci blachy o łącznej wartości 273.409,36 zł, na co wystawiona zostały faktury VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedali dalej po niższej cenie, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

32. w kwietniu i maju 2009 r. w R., P. działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.864,82 zł, w ten sposób, że nie mając możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wprowadzili w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. w tym zakresie i usiłowali dokonać zakupu towaru w postaci kształtowników w ilości 11,45 ton o wartości 24.864,82 na co wystawiona została faktura VAT nr (...), a następnie towar ten odsprzedać, nie placąc jednocześnie pokrzywdzonej spółce ceny sprzedaży, zamierzonego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na niemożność rozładowania zamówionego towaru, wyrządzając przy tym szkodę w wysokości 1.769 zł w mieniu (...) sp. z o.o. wynikającą z kosztów transportu zamówionego towaru,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

33. w maju 2009 roku w R., S. i C., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić T. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 39.744,90 zł, w ten sposób, że w firmie P.P.U.H. (...) T. S. z siedzibą w C. przy ul. (...) złożyli zamówienie na zakup wyrobów stalowych w postaci blachy czarnej w ilości 11 ton i wartości 15.950 zł oraz ceowników w ilości 13,997 tony i wartości 23.794,90 zł, podczas gdy w rzeczywistości nie mieli zamiaru zapłaty za pobrany towar, czym usiłowali wprowadzić w błąd pokrzywdzonego, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej osoby, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

34. w czerwcu 2009 roku w R., W., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), usiłowali doprowadzić (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 41.580,00 zł, w ten sposób, że w (...) sp. z o.o. złożyli zamówienie na zakup wyrobów stalowych w postaci profili w ilości 21 ton i wartości 41.580,00 zł, podczas gdy w rzeczywistości nie mieli zamiaru zapłaty za pobrany towar, czym usiłowali wprowadzić w błąd pokrzywdzona, działając w ten sposób na szkodę wskazanej wyżej spółki, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

35. w lipcu 2009 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z. i B. B. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili G. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 43.012,032 zł, w ten sposób, że wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy P.P.H.U. (...) G. J. z siedzibą w K., Z., ul. (...), w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania w dniu 2 lipca 2009 r. dokonali zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych od wskazanego podmiotu o łącznej wartości 43.012,32 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedali dalej, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonemu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

4. B. B. (1) z d. N., c. A. i H. zd. B.,

ur. (...) w R., zam. w R.,

36. w lipcu 2009 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z G. Z. i S. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) S. Z. z siedzibą w R. przy ul. (...), doprowadzili G. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 43.012,032 zł, w ten sposób, że wprowadzili w błąd przedstawicieli firmy P.P.H.U. (...) G. J. z siedzibą w K., Z., ul. (...), w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania w dniu 2 lipca 2009 r. dokonali zakupu towaru w postaci prętów żebrowanych od wskazanego podmiotu o łącznej wartości 43.012,32 zł na co wystawiona została faktura VAT nr (...), po czym odebrali zamówiony towar, a następnie go odsprzedali dalej, nie zapłaciwszy ceny sprzedaży pokrzywdzonemu, przy czym B. B. (1) podrobiła podpis S. Z. pod fakturą Vat nr (...) z dn. 3 lipca 2009 r. sprzedaży towaru do (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego G. Z. (Z.) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynów, opisanych w pkt 3 i pkt 4 części wstępnej wyroku, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

4. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. oraz czynu, opisanego w pkt 6 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich

odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynów, opisanych w pkt 7, 8, 9 części wstępnej wyroku, z których każde wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

6. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 10 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

7. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 11, 12 i 21 części wstępnej wyroku, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. oraz czynów opisanych w pkt 13, 14 i 16 części wstępnej wyroku, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. oraz czynów opisanych w pkt 15, 18, 20 części wstępnej wyroku, z których każde wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

8. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 17 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.294§1k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

9. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego tego, że w maju 2009 r. w R., S. i C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, występując jako właściciel firmy P.P.H.U. (...) G. Z. z siedzibą w C., poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości uiszczenia zapłaty za zamówiony towar usiłował doprowadzić T. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o ogólnej wartości 39.744,90 zł, w ten sposób, że w firmie P.P.U.H.(...) T. S. z siedzibą w C. złożył zamówienie na zakup wyrobów stalowych w postaci blachy czarnej w ilości 11 ton i wartości 15.950 zł oraz ceowników w ilości 13,997 tony i wartości 23.794,90 zł, czym działał na szkodę wskazanej wyżej osoby, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, tj. czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i za to na mocy art.14§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

10. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 22 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.14§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. na mocy art.91§2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu G. Z. za przypisane mu przestępstwa oraz ciągu przestępstw i orzeka wobec niego karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

12. uznaje oskarżonego G. S. (1) (S.) za winnego popełnienia czynów, opisanych w pkt 23 i 24 części wstępnej wyroku, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. oraz czynu opisanego w pkt 25 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

13. uznaje oskarżonego G. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 26 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i

za to na mocy art.14§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

14. na mocy art.91§2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu G. S. (1) za przypisane mu przestępstwo oraz ciąg przestępstw i orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

15. na mocy art.69§1 i §2 k.k. oraz art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu G. S. (1), warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

16. uznaje oskarżonego S. Z. (Z.) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 27 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. oraz czynu opisanego w pkt 28 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. przy zast. art.64§1 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art. 286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

17. uznaje oskarżonego S. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 31 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art.294§1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

18. uznaje oskarżonego S. Z. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 29, 32, 34 części wstępnej wyroku, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. oraz czynu opisanego w pkt 30 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz czynu opisanego w pkt 35 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. wymierza mu jedną karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

19. na mocy art.91§2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu S. Z. za przypisane mu przestępstwo oraz ciągu przestępstw i orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

20. na mocy art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu S. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2010 r.;

21. uniewinnia oskarżonego S. Z. od popełnienia czynu opisanego w pkt 33 części wstępnej wyroku i na zasadzie art.632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

22. uznaje oskarżoną B. B. (1) za winną popełnienia czynu, opisanego w pkt 36 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i za to na mocy art.286§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

23. na mocy art.69§1 i §2 k.k. oraz art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonej B. B. (1), warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

24. na mocy art.41§2 k.k. orzeka:

- wobec oskarżonego G. Z. - środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu towarami i świadczenia usług pośrednictwa w obrocie gospodarczym, na okres 7 (siedmiu) lat,

- wobec oskarżonego G. S. (1) - środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu towarami i świadczenia usług w obrocie gospodarczym, na okres 3 (trzech) lat,

- wobec oskarżonego S. Z. - środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu towarami i świadczenia usług pośrednictwa w obrocie gospodarczym, na okres 4 (czterech) lat;

25. na mocy art.46§1 k.k. przy zast. art.4§1 k.k. orzeka:

- wobec oskarżonego G. Z. - środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 47 675,99 zł (czterdzieści siedem tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W.,

- wobec oskarżonych G. Z. i S. Z. - środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie kwoty 10 759,29 zł (dziesięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia dziewięć groszy) na rzecz (...) A. C. z/s w P.,

- wobec oskarżonych G. Z. i S. Z. - środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie kwoty 273 409, 36 zł (dwieście siedemdziesiąt trzy tysiące czterysta dziewięć złotych trzydzieści sześć groszy) na rzecz Przedsiębiorstwa Usługowego (...) P. S. z/s w S.,

- wobec oskarżonych G. Z., S. Z. i B. B. (1) - środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie kwoty 43 012,32 zł (czterdzieści trzy tysiące dwanaście złotych trzydzieści dwa grosze) na rzecz P.P.H.U. (...) G. J. z/s w K.,

- wobec oskarżonego G. S. (1) - środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 4 992,07 zł (cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote siedem groszy) na rzecz (...) sp. z o.o. w N.,

- wobec oskarżonego G. S. (1) - środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 44 928,62 zł (czterdzieści cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia osiem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) na rzecz (...) S.A. w W.;

26. na zasadzie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 1 440,00 zł plus 331, 20 zł podatku VAT, łącznie kwotę 1 771,20 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz oskarżonego G. Z.;

27. na zasadzie art.627 k.p.k. zasądza od oskarżonego G. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. kwotę 1080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

28. na zasadzie art.627 k.p.k. i art.633 k.p.k. zasądza od oskarżonych G. Z., S. Z. i B. B. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego P.P.H.U. (...) G. J. z/s w K. kwoty po 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

29. na zasadzie art.627 k.p.k., art.624§1 k.p.k. oraz art.2 ust.1 pkt 4, 5 i 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat: od oskarżonego G. Z. kwotę 600 zł (sześćset złotych), od oskarżonego G. S. (1) kwotę 300 zł (trzysta złotych), od oskarżonego S. Z. kwotę 400 zł (czterysta złotych), od oskarżonej B. B. (1) kwotę 300 zł (trzysta złotych) oraz obciąża oskarżonych G. S. (1), S. Z. i B. B. (1) częścią wydatków postępowania w kwotach po 3026zł (trzy tysiące dwadzieścia sześć złotych) i zwalnia oskarżonego G. Z. od ponoszenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia:

Sygn. akt: V K 69/10

UZASADNIENIE

G. Z. od 1 lipca 1996 r. figurował w ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miasta C. jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) z siedzibą w S.. Z dniem 16 stycznia 2001 r. na jego wniosek we wpisie przedsiębiorcy dokonano zmiany w zakresie miejsca wykonywania działalności. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa pozostawały m.in. handel detaliczny i hurtowy materiałami budowlanymi i opałem, usługi finansowe i pośrednictwo handlowe.

/dowód: zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k.923-924/

Początkowo G. Z. handlował głównie węglem, z czasem zaczął brać udział w obrocie także innymi towarami, m.in. artykułami spożywczymi i wyrobami stalowymi. Ponieważ jego zadłużenie wobec dostawców narastało już od lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku, G. Z. kupował towar z odroczonym terminem płatności, po czym z pieniędzy uzyskanych tytułem sprzedaży regulował długi z poprzednich transakcji, wpadając tym samym w spiralę zadłużenia i tracąc wiarygodność u kolejnych kontrahentów. Część przedsiębiorców, którzy nie uzyskali rozliczenia swych należności, skierowała zawiadomienia o przestępstwie do organów ścigania bądź po uzyskaniu tytułów wykonawczych inicjowała postępowania egzekucyjne przeciwko dłużnikowi.

W 1999 r. G. Z. zgłosił się do P. K. (1) - współnika spółki cywilnej (...)” z siedzibą w R., świadczącej usługi porządkowe. Ten ostatni był kontrahentem kopalń, które należność za wykonywane na ich rzecz usługi regulowały towarem w postaci węgla. G. Z. wyraził zainteresowanie nabywaniem węgla, co skutkowało zawarciem między nim a firmą (...) s.c. odpowiednio w dniach 12 lipca 1999 r. i 17 sierpnia 1999 r. dwóch umów kupna-sprzedaży. Na ich mocy sprzedający zobowiązał się do realizowania dostaw węgla na rzecz PPHU (...) według zamówień, a kupujący – do zapłaty przelewem za dostarczony węgiel w terminie 30 dni od wystawienia faktury. Firma (...) udzieliła zarazem nabywcy upustu w cenie sprzedaży towaru. W ramach zawartych umów sprzedała G. Z. 256,1 t węgla za cenę 44 991,65 zł brutto oraz 518 t węgla za cenę 94 541,22 zł brutto, wystawiając na tę okoliczność faktury VAT nr (...) z dnia 30 lipca 1999 r. i nr 176/08/I z dnia 31 sierpnia 1999 r. W ustalonym terminie kupujący zapłacił jedynie część należności z tytułu transakcji objętej fakturą nr (...) w ten sposób, iż w dniu 26 sierpnia 1999 r. przelał na konto wystawcy kwotę 14 000 zł). W późniejszym czasie, na skutek kilkakrotnych wizyt P. K. (1), nalegającego na spłatę zobowiązań, G. Z. uiszczył dodatkowo kwoty: 8 000 zł (w dniu 4 października 1999 r.), 10 000 zł (w dniu 6 października 1999 r.), 3 531 zł (w dniu 8 grudnia 1999 r.). Pozostała część zadłużenia nie została spłacona, mimo iż właściciel PPHU (...) odsprzedał nabyty węgiel dalej. G. Z. zbywał swego wierzyciela – unikał z nim kontaktu i nie odbierał od niego telefonów. Gdy P. K. (1) udało się zastać dłużnika w biurze, słyszał odpowiedź, że w chwili obecnej nie posiada żadnych pieniędzy. W końcu wspólnicy (...) s.c. wystąpili przeciwko właścicielowi firmy (...) z pozwem o zapłatę. Na skutek powództwa, w dniu 14 lutego 2000 r. Sąd Rejonowy w Rybniku nakazał G. Z., aby zapłacił M. K. (1) i P. K. (1) – współnikom spółki cywilnej (...) w R. kwotę 104 001,87 zł z odsetkami oraz koszty postępowania. G. Z. nie uiszczył należności zgodnie z tytułem wykonawczym, zaś postępowanie egzekucyjne przeciwko niemu zostało umorzone w dniu 20 listopada 2002 r. z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Jak ustalono w toku czynności komorniczych, dłużnik nigdzie nie pracował ani nie prowadził działalności gospodarczej, nie posiadał ruchomości podlegających zajęciu, jego rachunek bankowy był pusty, wskazywane przez dłużnika wierzycielności nie istniały, a biuro, w którym miała się mieścić siedziba jego firmy, stanowiła własność osoby trzeciej.

/dowody: zeznania świadka P. K. (1) – k.358-359, 3225v-3227, umowy kupna-sprzedaży węgla – k.361, 362, faktura VAT nr (...) – k.363, faktura VAT nr (...) – k.364, polecenie przelewu – k.365, dowody zapłaty – k.366-367, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k.368, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.369/

W dniu 1 października 1999 r. G. Z. jako właściciel PPHU (...) zawarł umowę najmu z (...) Spółdzielnią (...) w R.. Na jej mocy stał się najemcą lokalu użytkowego, położonego przy ul. (...) w R., przeznaczonego do prowadzenia działalności handlowo-usługowej. Z tytułu użytkowania lokalu był zobowiązany uiszczać opłatę w kwocie 1602,79 zł, z góry do 10-ego dnia każdego miesiąca. Niezależnie od czynszu najmu, na podstawie faktur wystawianych przez wynajmującego miał regulować koszty dostawy wody, gazu i energii cieplnej. Początkowo G. Z. uiszczał należności na rzecz wynajmującego, jednak w lutym 2000 r. zaprzestał wywiązywania się z obowiązków najemcy. W związku z powstałymi zaległościami, pismem z dnia 23 maja 2000 r. PSS (...) wypowiedziała G. Z. umowę najmu i wezwała

do wydania lokalu. Do listopada 2000 r. łączne zadłużenie z tytułu czynszu najmu i opłat eksploatacyjnych, a także wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu narosło do kwoty 17 318,14 zł. Wobec braku reakcji dłużnika, PSS (...) wystąpiło na drogę sądową z powództwem o zapłatę. Pomimo wydania w dniu 23 lutego 2001 r. przez Sąd Rejonowy w Rybniku wyroku zasądającego wobec G. Z., ten ostatni nie uregulował należnej powodowi kwoty w żadnej części. Egzekucja prowadzona na zaspokojenie należności PSS (...) okazała się bezskuteczna z uwagi na to, że dłużnik nigdzie nie pracował ani nie prowadził działalności gospodarczej, nie posiadał ruchomości podlegających zajęciu, jego rachunek bankowy był pusty, wskazywane przez dłużnika wierzytelności nie istniały, a biuro, w którym miała się mieścić siedziba jego firmy, stanowiła własność osoby trzeciej.

/dowody: zeznania świadka Ł. K. – k.370, 3225, umowa najmu z 1 października 1999 r. – k.1717, oświadczenie o rozwiązaniu umowy najmu – k.1728, faktury VAT – k.372-383, pozew o zapłatę – k.384-386, wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie VI GC 1821/00/4 – k.389, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.387/

W maju 2002 r. G. Z. nawiązał współpracę z (...) sp. z o.o. w G. (obecnie: (...) s. z o.o. w W.). Spółka przyznała nowemu kontrahentowi limit kredytowy w wysokości 30 000 zł, w ramach którego w dniu 21 maja 2002 r. G. Z. zakupił z odroczonym terminem płatności płyty kartonowo-gipsowe o łącznej wartości 12 445,56 zł. Następnego dnia na potwierdzenie transakcji spółka (...) wystawiła w dniu 22 maja 2002 r. fakturę VAT nr (...). Właściciel PPHU (...) odsprzedał towar dalej, nie uiszczając ceny zakupu na rzecz (...) sp. z o.o. Monity ze strony wierzyciela nie przyniosły spodziewanego rezultatu. Ostatecznie, (...) sp. z o.o. postanowiła wypełnić weksel, wystawiony przez G. Z. tytułem zabezpieczenia wykonania zobowiązania i wezwała dłużnika do zapłaty. Żądana kwota obejmowała cenę towaru oraz wartość palet jako opakowania zwrotnego, na którym zostały wydane płyty kartonowo-gipsowe. Po bezskutecznym upływie terminu płatności, spółka (...) wystąpiła z pozwem na drogę postępowania nakazowego. Na skutek wytoczonego powództwa, w dniu 12 sierpnia 2003 r. Sąd Rejonowy w Rybniku wydał przeciwko G. Z. nakaz zapłaty z weksla. Uzyskany tytuł wykonawczy stał się podstawą wszczęcia egzekucji na zaspokojenie roszczeń (...) sp. z o.o. Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2003 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko G. Z. wobec ustalenia, że dłużnik nie prowadzi działalności gospodarczej i nie uzyskuje żadnych dochodów, nie posiada środków na rachunkach bankowych, nie ma majątku, od października 2003 r. przebywa w areszcie śledczym, a wskazane przez niego wierzytelności nie istnieją.

/dowody: zeznania świadka M. A. – k. 395-395b, pisma (...) sp. z o.o. – k.394, faktura VAT z 22 maja 2002 r. – k.401, weksel – k.403, wezwanie do zapłaty – k.404, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k.406, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.407; ewidencja zakupów i sprzedaży PPHU (...) za rok 2002 – teczka oznaczona nr 5, stanowiąca załącznik do akt sprawy/

W październiku 2002 r. G. Z. skontaktował się telefonicznie z J. K. (1) – właścicielem Zakładu (...) w S.. Ten ostatni był wykonawcą usług na rzecz (...) sp. z o.o., od której otrzymywał świadczenie wzajemne w postaci kompensaty towarowej, tj. dostaw węgla. G. Z. w rozmowie z J. K. (1) wyraził zainteresowanie nabywaniem od niego węgla. Po uzgodnieniu warunków współpracy, w dniu 2 listopada 2002 r. doszło do podpisania umowy kupna-sprzedaży między wymienionymi stronami. Na jej mocy właściciel firmy (...) zbył na rzecz PPHU (...), 55 t węgla za cenę 316 zł brutto za tonę, zobowiązując się zarazem wystawić kupującemu upoważnienie do odbioru węgla z wagi drobnicowej właściwej kopalni. W rzeczywistości, w oparciu o wystawione upoważnienie pobranych zostało z kopalni kolejno: 27,8 t węgla (w dniu 13 listopada 2002 r.) i 6,5 t węgla (w dniu 18 listopada 2002 r.). Druga z partii opału została odebrana samochodem ciężarowym, znajdującym się w dyspozycji właściciela firmy transportowej z Ż. – W. C., który odkupił węgiel w cenie około 310 zł za tonę. Wartość towaru pobranego na podstawie umocowania udzielonego przez J. K. (1), według ceny ustalonej ze zbywcą wynosiła 10 838,11 zł. Wbrew postanowieniom umowy z 2 listopada 2002 r. G. Z. nie uiścił należności na rzecz sprzedającego w dacie otrzymania upoważnienia. Nie wywiązał się również z późniejszego, pisemnego zobowiązania do uregulowania zapłaty za nabyty węgiel do dnia 30 listopada 2002 r. Na potwierdzenie sprzedaży 34,3 t węgla J. K. (1) wystawił fakturę VAT nr (...), zaś jego pełnomocnik w dniu 30 grudnia 2002 r. skierował do PPHU (...) wezwanie do dobrowolnej zapłaty. G. Z. nie przebywał w miejscach wskazywanych jako adres zamieszkania i siedziba działalności, a gdy J. K. (1) zdołał się z nim skontaktować, usłyszał, że ten nie zapłacił

za węgiel, gdyż został „wykiwany” w interesach przez inną osobę. Należność na rzecz ZRCK (...) nie została ostatecznie uregulowana w żadnej części.

/dowody: zeznania świadka J. K. (1) – k.414-415, 418, 3222v-3225, zeznania świadka W. C. – k. 421, 423, umowa kupna-sprzedaży – k.413, faktury VAT – k.416, 417, 420, wezwanie do zapłaty – k.412/

W dniu 10 kwietnia 2003 r. G. Z. skierował faksem do spółki (...) S.A. zamówienie na 20 t bieli tytanowej w cenie 1,40 zł plus VAT za tonę, oferując płatność przelewem w terminie 14 dni. Zamówienie zostało zrealizowane i w dniu 28 kwietnia 2003 r. (...) S.A. na okoliczność transakcji wystawiła na rzecz kupującego – PPHU (...) fakturę VAT na kwotę 34 160 zł brutto. Nabywca nie wywiązał się w terminie z obowiązku uiszczenia ceny, w związku z czym sprzedający monitował dłużnika o zapłatę. Mimo trzykrotnych wezwań, kierowanych pocztą, G. Z. nie uregulował należności za otrzymany towar. Ostatecznie (...) S.A. uzyskał w postępowaniu upominawczym przeciwko G. Z. nakaz zapłaty, zobowiązujący go do zapłaty kwoty 34 160 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty wierzyciel wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jednak nie przyniosło ono oczekiwanego rezultatu. Jak ustalono w toku czynności komorniczych, G. Z. pozostawał z małżonką w ustroju rozdzielności majątkowej, od 2004 r. miał orzeczoną separację, nie posiadał majątku, nie prowadził działalności gospodarczej, jego rachunek bankowy został zlikwidowany, a w rewirze II przy Sądzie Rejonowym w Rybniku prowadzone były równoległe postępowania egzekucyjne z wniosków innych wierzycieli na łączną kwotę powyżej 300 000 zł. W tym stanie rzeczy postanowieniem z dnia 29 grudnia 2005 r. komornik umorzył egzekucję świadczeń pieniężnych przysługujących spółce (...), jako bezskuteczną.

/dowody: zeznania świadka J. K. (2) – k.440, zamówienia – k.472, dowodów Wz – k.473, 474, faktury VAT nr (...) – k.471, wezwania do zapłaty – k.466, 468, 470, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie X GNC 1012/04 Sądu Okręgowego w Gliwicach – k.461, wniosek egzekucyjny – k.463-464, zawiadomienie o bezskuteczności egzekucji – k.462, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.460/

W styczniu 2003 r. G. Z. nawiązał współpracę z przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w K.. Po ustaleniu warunków dostaw z przedstawicielem handlowym (...), zakupił w dniach 15 stycznia 2003 r. i 4 lutego 2003 r. łącznie 10 t bieli tytanowej, za łączną cenę 87 840 zł. Termin płatności pierwszej partii towaru upłynął w dniu 14 lutego 2003 r., zaś drugiej – w dniu 6 marca 2003 r., mimo to sprzedający nie uzyskał zapłaty za towar. G. Z. wielokrotnie deklarował, że spłaci powstałe zadłużenie, jednak z obietnic się nie wywiązywał, a (...) bez skutku ponaglała go, kierując pisemne wezwania do zapłaty. W wyniku windykacji zleconej firmie (...) sp. z o.o. uzyskano od dłużnika zobowiązanie, iż spłaci zaległość w trzech ratach, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2003 r., lecz i to oświadczenie G. Z. okazało się deklaracją bez pokrycia. Sprzedający wystąpił na drogę postępowania sądowego i w dniu 10 marca 2004 r. uzyskał przeciwko G. Z. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, po czym wniósł o wszczęcie egzekucji komorniczej. Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2004 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku umorzył postępowanie egzekucyjne wobec ustalenia, że dłużnik od około roku nie przebywa pod adresem zameldowania i nie jest znane miejsce jego pobytu, nadto zaś nie pozostawił żadnych ruchomości stanowiących jego własność i nie posiada majątku podlegającego zajęciu. Dzięki temu, że firma (...) była ubezpieczona na wypadek niewypłacalności kontrahentów, otrzymała od Towarzystwa (...) S.A. odszkodowanie w wysokości 74 664 zł, nie odzyskała natomiast kwoty 13 176 zł, które stanowiły jej udział własny w ubezpieczeniu.

/dowody: zeznania świadka E. S. – k.478, 3274-3275, pisma (...) sp. z o.o. – k.477, faktur VAT – k.481, 482, wezwania do zapłaty – k.485, 486, zamówienia na usługi windykacyjne – k.487, oświadczenia dłużnika – k.488, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie VI GNC 181/04 Sądu Okręgowego w Opolu – k.490, wniosek egzekucyjny – k.491-492, zawiadomienie o bezskutecznej egzekucji – k.493, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.494/

W dniu 9 września 2004 r. G. Z. przesłał faksem do przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w P. zamówienie na przetwory mleczarskie. Następnego dnia własnym transportem odebrał zamówione produkty. W dniu 14 września 2004 r. sprzedający wystawił z tego tytułu na rzecz PPHU (...) fakturę VAT na kwotę 27 883,77 zł brutto, płatną przelewem

w terminie 14 dni. Całość zamówionego w (...) towaru G. Z. zbył tymczasem dalej – na rzecz Firmy Wielobranżowej (...) z B. za łączną kwotę 21 841,77 zł, płatną gotówką. Spółka (...) nie otrzymała zapłaty dla sprzedany towar w żadnej części. W dniu 15 października 2004 r. skierowała do G. Z. ostateczne wezwanie do zapłaty. W dniu 18 października 2004 r. podpisane zostało między sprzedającym a kupującym porozumienie w sprawie spłaty zaległości. G. Z. zobowiązał się w nim do uregulowania całości zadłużenia w dwóch ratach, z których ostatnia miała być płatna do dnia 5 listopada 2004 r., jednak warunków porozumienia nie dotrzymał. Ponieważ spółka (...) korzystała z ochrony ubezpieczeniowej kredytu kupieckiego na mocy umowy zawartej z (...) upoważniła ubezpieczyciela do działań windykacyjnych, które były prowadzone przez (...) sp. z o.o., wchodzącej w skład (...). W dalszej kolejności, gdy windykacja nie przyniosła oczekiwanego rezultatu, wierzyciel zlecił kancelarii prawnej obsługującej zakład ubezpieczeń wykonywanie zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym, celem wyrównania szkody wyrządzonej niewykonaniem zobowiązania przez G. Z.. Wniesiony w imieniu wierzyciela pozew o zapłatę skutkował wydaniem w dniu 29 marca 2005 r. przez Sąd Rejonowy w Rybniku nakazu zapłaty, który zobowiązywał G. Z. do zapłaty na rzecz powoda kwoty 27 883,77 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania. Z tytułu ubezpieczenia ryzyka kredytu kupieckiego (...) S.A. wypłaciło na rzecz ubezpieczającego odszkodowanie w kwocie 23 701,20 zł.

/dowody: zeznania świadka J. T. – k.497, zamówienie – k.610, faktura VAT z 14 września 2004 r. – k.608, dowód dostawy – k.609, faktura VAT z 9 września 2004 r. – k.1777, umowa o zastępstwo prawne – k.509-512, pismo E. H. – k.563-564, raport z windykacji – k.550-553, 576, wezwanie do zapłaty – k.578, porozumienie z 18 października 2004 r. – k.581, pozew o zapłatę – k.528-530, zgłoszenie szkody – k.535-536, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VI GNc 205/05 Sądu Rejonowego w Rybniku – k.525, informacja o wypłacie odszkodowania – k.504-505/

W dniu 10 września 2004 r. G. Z. dokonał zakupu przetworów nabiałowych od (...) sp. z o.o. w T.. Na okoliczność transakcji sprzedający wystawił tego samego dnia fakturę VAT opiewająca na kwotę 34 045,37 zł brutto. Płatność za odebrany towar miała nastąpić przelewem w ciągu 14 dni, jednak mimo upływu terminu właściciel PPHU (...) nie uregulował ceny nawet częściowo. Jak się okazało, cały zamówiony w (...) towar sprzedał Firmie Wielobranżowej (...) w B., za łączną kwotę 27 747,73 zł. Wierzyciel uzyskał odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia ryzyka kredytu kupieckiego od (...) S.A.

/dowody: zeznania świadka B. S. – k.596, faktura VAT z 10 września 2004 r. – k.612, faktura VAT z 9 września 2004 r. – k.1778, dokument wydania WZ – k.613/

W ramach handlu przetworami mleczarskimi G. Z. dokonał we wrześniu 2004 r. transakcji z kolejnym podmiotem, należącym do grupy(...)- przedsiębiorstwem(...) sp. z o.o. w G.. W dniu 15 września 2004 r. spółka (...) sprzedała na jego rzecz towar za łączną cenę 28 205,63 zł brutto, płatną przelewem w terminie 14 dni. Kupujący nie wywiązał się z obowiązku zapłaty nawet częściowo. Cały nabyty w spółce (...) towar odsprzedał na rzecz Firmy Wielobranżowej (...) z B., wystawiając w dniu 21 września 2004 r. fakturę na kwotę 15 873,65 zł. W dniu 18 października 2004 r. (...) sp. z o.o. i właściciel PPHU (...) podpisali porozumienie w sprawie spłaty zaległości. G. Z. zobowiązał się w nim do uregulowania na rzecz spółki (...) należności za zakupiony towar w dwóch ratach, ostatnia płatna do 22 listopada 2004 r., jednak z zobowiązania się nie wywiązał. Ostatecznie wierzyciel zgłosił szkodę (...) S.A., z którym łączyła go umowa ubezpieczenia ryzyka kredytu kupieckiego i uzyskał odszkodowanie w wysokości 23 974,79 zł. Pozostała część w kwocie 4 230,84 zł stanowiła tzw. udział własny ubezpieczającego.

/dowody: zeznania świadka B. S. – k.596, faktura VAT z 15 września 2004 r. – k.606, faktura VAT z 21 września 2004 r. – k.1776, dowodu WZ – k.613, porozumienia z 18 października 2004 r. – k.601, wykazu zadłużenia – k.602, pisma (...) – k.603-604/

Dokonywanie transakcji handlowych przez właściciela PPHU (...) było przerywane okresami jego pobytu w areszcie śledczym. W okresie od 5 września 1996 r. do 5 marca 1998 r. G. Z. pozostawał tymczasowo aresztowany w postępowaniu karnym o oszustwa na szkodę (...) Banku (...) S.A., a w okresie od 26 września 2003 r. do 17 listopada 2003 r. – w postępowaniu karnym o oszustwo na szkodę spółki (...). W latach 2001-2004 wymieniony był w

sumie skazywany pięciokrotnie wyrokami różnych sądów, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu i obrotowi gospodarczemu:

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z 30 maja 2001 r., sygn. akt V K 156/97, za to, że w okresie od lipca do 30 sierpnia 1996 r. w C. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wyłudził kredyty bankowe na łączną kwotę 213 619,12 zł na szkodę (...) Banku (...) S.A. w L., Filia w G., tj. za czyn z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.270§1 k.k. i art.271§1 i §3 k.k. w zw. z art.297§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. przy zast. art.11§2 k.k. oraz za to, że w dniu 7 czerwca 1996 r. w O., zawierając umowę o kredyt z (...) Bank S.A. na kwotę 9 008 zł posłużył się w celu uzyskania kredytu stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie Handlowo-Usługowym (...), tj. za czyn z art.297§1 k.k. i art.271§1 i §3 k.k. przy zast. art.11§2 k.k.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z 17 maja 2002 r., sygn. akt III K 1038/01, za to, że w dniu 10 grudnia 1999 r. w C. dokonał przywłaszczenia przekazanej mu w leasing koparko-ładowarki marki (...) o wartości 183 231,66 zł na szkodę (...) S.A. w K., tj. za czyn z art.284§2 k.k.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z 25 czerwca 2002 r., sygn. akt III K 222/02, za to, że w nieustalonym okresie po dniu 30 maja 2000 r. w C. przywłaszczył sobie powierzone mu na podstawie umowy leasingu mienie w postaci 4 sztuk komputerów, 4 sztuk monitorów i 4 sztuk drukarek o łącznej wartości 72 712 zł na szkodę (...) S.A., tj. za czyn z art.284§2 k.k. - skazanego zobowiązano do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 72 712 zł,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 lutego 2004 r., II K 384/03, za to, że w okresie od 27 września 2002 r. do 3 października 2002 r. w L., posługując się podrobionymi bankowymi dowodami wpłaty wyłudził od (...) sp. z o.o. mienie w postaci cukru o łącznej wartości 96 300 zł oraz usiłował wyłudzić mienie w postaci cukru o wartości 53 500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie V K 156/97 za czyny z art.286§1 k.k. i inne na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 5 września 1996 r. do 5 marca 1998 r., tj. za czyn z art.286§1 k.k. w zw.z art.270§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i w zw. z art.91§1 k.k. - od skazanego na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. zasądzono kwotę 52 500 zł tytułem powództwa cywilnego,
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie z dnia 17 maja 2004 r., sygn. akt II K 339/03, za to, że w okresie od 27 kwietnia 2001 r. do 17 maja 2001 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznej wartości doprowadził (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 236 679,47 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czyn z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

/dowód: odpis wyroku w sprawie V K 156/97 Sądu Okręgowego w Katowicach – k.2183-2186, odpis wyroku w sprawie III K 1038/01 Sądu Rejonowego w Rybniku – k.2188, odpis wyroku w sprawie III K 222/02 Sądu Rejonowego w Rybniku – k.2191, odpis wyroku w sprawie II K 339/03 Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie – k.2195, odpis wyroku w sprawie II K 384/03 Sądu Rejonowego w Lesznie – k.2198/

Wobec zapadłych wyroków skazujących oraz narastającego zadłużenia G. Z. zaczął ukrywać się przed organami wymiaru sprawiedliwości i organami ścigania. W okresie lat 2004-2007 wydano za nim sześć listów gończych. Niemożność ustalenia miejsca pobytu i ujęcia G. Z. spowodowała, że nie mogły zostać w tym czasie zakończone kolejne postępowania karne:

- śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Nowym Sączu, w którym zarzucono G. Z. m.in. popełnienie czynu z art.286§1 k.k., polegającego na tym, iż w dniu 31 lipca 2000 r. w N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez wprowadzenie w błąd co do pierwszego nabywcy wiarygodności doprowadził Zakłady (...) S.A. w N. przy zawieraniu umowy cesji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70 635,56 zł (po

skierowaniu aktu oskarżenia zapadł wobec G. Z. prawomocny wyrok skazujący Sądu Rejonowego w Nowym Sączu pod sygn. akt II K 325/09),

- śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Rejonową Gliwice – Wschód w Gliwicach, w którym zarzucono G. Z., iż w dniu 4 września 1999 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu oraz rzeczywistego kredytobiorcy doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 79 350 zł, tj. czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. przy zast. art.11§2 k.k.

/dowód: odpis aktu oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Nowym Sączu - k.2284-2298, odpis wyroku w sprawie II K 325/09 Sądu Rejonowego w Nowym Sączu – k.3518-3528, protokół oględzin akt śledztwa Prokuratury Rejonowej Gliwice-Wschód w Gliwicach – k.2216, odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów – k.2217, informacja z Kartoteki Osób Pozbawionych Wolności i Poszukiwanych Listem Gończym – k.2138/

Fakt ukrywania się przez G. Z. czynił w istocie niemożliwym kontynuowanie działalności gospodarczej w ramach PPHU (...). Podejmowanie aktywności pod własnym nazwiskiem narażałoby wymienionego na zatrzymanie. W tym stanie rzeczy w latach 2005-2006 G. Z. wszedł w porozumienie z G. S. (1), który prowadził Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) z siedzibą w R. przy ul. (...). G. Z. pracował w firmie G. S. (1) bezumownie, organizując transakcje handlu stalą. Rozmówcom przedstawiał się jako G. S. (1) (mylące brzmienie nazwiska, różniące się od nazwiska właściciela firmy ostatnią literą).

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego G. S. (1) – k.2356, 2410, 3066v-3067, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k.1228/

W grudniu 2006 r. firma PHU (...) nawiązała współpracę z (...) sp. z o.o. w S., która prowadził sprzedaż wyrobów hutniczych. Kontaktami telefonicznymi i ustalaniem warunków dostawy z kontrahentem zajmował się G. Z., działający w uzgodnieniu z G. S. (1). W dniu 6 grudnia 2006 r. do spółki (...) wpłynęły zamówienia z PHU (...) z podpisem właściciela firmy. Opiewały na zakup pręta żebrowanego fi 8 w cenie 1890 zł i pręta żebrowanego fi 12 w cenie 1770 zł, oferując płatność za dostawę przelewem w terminie 7 dni. Jako adres wysyłkowy wskazano w zamówieniach adres spółki akcyjnej (...) w W., wobec której G. S. (1) był zadłużony z tytułu wcześniejszej transakcji zakupu stali z 31 października 2006 r. Firma (...) zrealizowała zamówienia w dniu 7 grudnia 2006 r. Na okoliczność sprzedaży wystawiła faktury VAT: nr (...) na kwotę 54 548,03 zł oraz nr (...) na kwotę 57 341,49 zł, obejmujące wartość towaru wraz z usługą transportową. Ich odbiór został pokwitowany przez G. S. (1). Mimo upływu terminu zapłaty należności, kupujący nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w żadnej części. Pracowników spółki (...), którzy przyjeżdżali do R. z monitami w sprawie zadłużenia, zwodził, przekonując, iż obecnie nie ma środków pieniężnych, gdyż jego klient, od którego oczekiwał zapłaty za towar, uciekł za granicę. Zapewniał, że gdy tylko uzyska pieniądze, ureguluje zaległość z tytułu transakcji z (...) sp. z o.o. Ostatecznie wierzyciel zmuszony był dochodzić należności na drodze sądowej. Nakazami zapłaty wydanymi przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w dniach 29 stycznia 2007 r. i 30 stycznia 2007 r. nakazano G. S. (1) zapłacić powodowi odpowiednio kwoty 54 548,03 zł oraz 57 341,49 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania. W toku postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko G. S. (1) spółka (...) zdołała odzyskać całość należnych jej pieniędzy, objętych tytułami wykonawczymi.

/dowody: zeznania świadka J. M. – k.1001, 3713v-3715, częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. S. (1) – k.2413, 2417, wyciąg z rachunku bankowego – k.1003-1006, nakaz zapłaty w sprawie VI GNs 72/07 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu – k.1007, nakaz zapłaty w sprawie VI GNc 73/07 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu – k.1008, rozksięgowanie kwot ściągniętych przez komornika – k.1009-1010, dowody WZ – 1011, 1014, zamówienia – k.1012, 1015, faktury VAT – k.1017, 1018, pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku z załącznikami – k.1453-1466/

Niezależnie od przedsięwzięć podejmowanych przy aktywnym współudziale G. Z., właściciel PHU (...) dokonał na przełomie 2006/2007 r. co najmniej dwóch transakcji handlowych, którymi wyrządził szkodę w mieniu kontrahentów, nie mając zamiaru i możliwości wywiązania się ze swego zobowiązania.

Najpierw, w listopadzie 2006 r. G. S. (1) złożył w (...) sp. z o.o. w E. zamówienie na dostawę blach gorącowalcowanych w dwóch formatach, w łącznej ilości 48 ton. W wyniku realizacji zamówienia w dniu 30 listopada 2006 r. spółka (...) sprzedała na jego rzecz: 23,87 t. blachy czarnej o wartości 62 902,22 zł oraz 23,64 t blachy czarnej o wartości 62 296,13 zł. Towar został odebrany z magazynu sprzedawcy transportem zamówionym przez kupującego. Na potwierdzenie transakcji sprzedaży zostały wystawione faktury VAT nr (...). Zgodnie z treścią faktur, płatność za sprzedany towar winna była nastąpić przelewem odpowiednio w terminie 21 dni (faktura (...)) i 30 dni (faktura (...)). G. S. (1) rozdysonował nabytą w(...) stalą za cenę niższą niż koszt zakupu. Towar zbył częściowo na rzecz (...) sp. z o.o. w D. i PW (...) A. W. z siedzibą w S., a częściowo przekazał tytułem kompensaty zadłużenia, jakie posiadał względem (...) S.A. Spółka (...) nie otrzymała do G. S. (1) zapłaty za sprzedaną stal. W lipcu 2007 r. G. S. (1) skierował do pokrzywdzonego propozycję dostarczania na rzecz (...)blachy ocynkowanej wysokiej jakości, co miałyby zostać potraktowane jako kompensata towarowa. Gdy G. S. (2) – dyrektor śląskiego oddziału spółki (...)udał się do wskazanego mu przez G. S. (1) miejsca przechowywania blach, ujawnił, iż materiał oferowany tytułem spłaty długu jest skorodowany, poniżej norm jakościowych i w żadnym razie nie nadaje się do handlu. Ostatecznie, w związku z tym, że transakcje z PHU (...) były ubezpieczone, (...) skierował do swego ubezpieczyciela (...) S.A. wniosek o wypłatę odszkodowania, otrzymując częściowe pokrycie szkody. O zapłatę pozostałej części, stanowiącej tzw. udział własny, pokrzywdzony wystąpił przeciwko G. S. (1) na drogę sądową, uzyskując w dniu 11 października 2007 r. nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Rybniku, a następnie złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego do komornika.

/dowód: zeznania świadka G. S. (2) – k.1020v, 3432v-3433, wyjaśnienia oskarżonego G. S. (1) – k.2417-2418, 3069, pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku wraz z załącznikiem – k.1453-1460, zamówienie – k.3419, pismo PHU (...) – k.3425, wniosek o ustalenie limitu kredytowego – k.3426, faktury VAT - k.71, 73 segregatora nr 3 – dokumentacja zabezpieczona w toku przeszukania firmy PHU (...), stanowiąca załącznik do akt sprawy; dowody WZ – k.72, 74 segregatora nr 3; faktury VAT – k.20, 24-25, 55 segregatora nr 3/

W styczniu 2007 r. G. S. (1), działając jako właściciel PHU (...) z siedzibą w R., dokonał kolejnej transakcji zakupu stali. W dniu 12 stycznia 2007 r. skierował do (...) sp. z o.o. w N. pisemne zamówienie na blachę, zobowiązując się odebrać towar własnym transportem. Zamówienie zostało zrealizowane i kierowca upoważniony przez zamawiającego pobrał z magazynów spółki (...),77 t blachy o wartości 49 920,69 zł. Na okoliczność transakcji sprzedaży spółka (...) wystawiła w dniu 15 stycznia 2007 r. fakturę VAT nr (...). Płatność ceny miała nastąpić przelewem w terminie do dnia 14 lutego 2007 r. G. S. (1) nie uregulował należności za pobrany towar w żadnej części. Spółka (...) wezwała go do zapłaty pod rygorem zgłoszenia kontrahenta do rejestru dłużników niewypłacalnych oraz do Krajowego Rejestru Długów Biura Informacji Gospodarczej. Gdy wezwanie pozostało bez odpowiedzi, sprzedający skierował przeciwko G. S. (1) pozew do Sądu Rejonowego w Białymstoku. W oparciu o wydany nakaz zapłaty z dnia 4 września 2007 r., (...) sp. z o.o. złożył u komornika sądowego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku z dnia 28 listopada 2008 r. egzekucja przeciwko G. S. (1) została umorzona z uwagi na jej bezskuteczność. Jak ustalono w toku czynności komorniczych, dłużnik – mimo, iż formalnie pozostaje przedsiębiorcą – żadnej działalności gospodarczej nie wykonuje, nie wykazuje przychodów, posiada zadłużenie w ZUS i Urzędzie Skarbowym, na jego rachunkach bankowych brak jest środków, zaś pomieszczenia, w których ma znajdować się siedziba dłużnika, są wynajmowane i znajdują się w nich jedynie kilkunastoletnie meble oraz kilkuletni komputer, posiadające tylko wartość użytkową. Szkoda, wyrządzona działaniem G. S. (1), została wyrównana częściowo w wyniku realizacji umowy ubezpieczenia wierzytelności pieniężnych, którą (...) sp. z o.o. miał zawartą z (...) S.A. Z tego tytułu pokrzywdzony uzyskał od swego ubezpieczyciela odszkodowanie w wysokości 44 928,62 zł. Z kwoty wnioskowanego odszkodowania został potrącony tzw. udział własny ubezpieczającego w wysokości 10 procent (4 992,07 zł).

/ dowód: zeznania świadka B. K. – k.961v, zeznania świadka E. W. – k.997v, wyjaśnienia oskarżonego G. S. (1) – k.2413, 3069, pisma (...) sp. z o.o. – k.965, 981-982, pisma (...) S.A. – k.966, 967, dowód WZ – k.969, formularz zgłoszenia szkody – k.971-972, faktura VAT – k.973, wezwanie do zapłaty – k.974, zamówienie – k.975, pozew o wydanie nakazu zapłaty – k.978-979, nakaz zapłaty w sprawie VIII GNc 1817/07 Sądu Rejonowego w Białymstoku – k.980, pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku z załącznikiem – k.1453-1460, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.2992/

Z uwagi na rosnące zadłużenie, w 2007 r. G. S. (1) zmuszony był zaprzestać prowadzonej osobiście działalności gospodarczej. Zajął się handlem stalą w ramach (...) sp. z o.o., której był wyłącznym udziałowcem. Oficjalnie nie zarządzał spółką, a stanowisko prezesa zarządu zaproponował znajomemu, P. R.. W transakcje, zawierane przez (...) sp. z o.o., zaangażowany był również G. Z. – posługujący się personaliami: G. S. (1). Działalność spółki zakończyła się fiaskiem, a firma przestała funkcjonować po złożeniu przez jednego z kontrahentów zawiadomienia o wyłudzeniu towaru.

/dowody: zeznania świadka P. R. – k.1213-1214, zeznania świadka A. Ś. – k.1230-1231, wyjaśnienia oskarżonego G. S. (1) – k.2356/

W sytuacji, gdy G. Z. nie był w stanie kontynuować działalności gospodarczej pod własnym nazwiskiem, ani we współpracy z G. S. (1), w roku 2008 r. namówił do zarejestrowania działalności gospodarczej poznanego wcześniej S. Z.. Ani G. Z., ani S. Z. nie dysponowali środkami na zakup towaru celem jego dalszej odsprzedaży, a nawet funduszami na urządzenie biura. Założona na nazwisko S. Z. firma otrzymała nazwę Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) i została wpisana do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miasta R.. Jej siedzibą miało być wynajęte mieszkanie przy ul. (...) w R.. G. Z. i S. Z. zamieszkali tam w trójkę wraz ze wspólną znajomą, B. B. (1).. Ta ostatnia została formalnie zatrudniona jako pracownik biurowy, a z czasem uzyskała również pełnomocnictwo do prowadzenia spraw firmy. Przez pewien czas w PW (...) zatrudniony był także G. S. (1), który potrzebował środków utrzymania z racji kłopotów finansowych: zadłużenia z poprzednio prowadzonej działalności gospodarczej oraz zaprzestania funkcjonowania spółki (...). S. Z. – będąc formalnie właścicielem PW (...) - nie posiadał umiejętności, wiedzy, ani doświadczenia potrzebnego do prowadzenia firmy i nie znał się na handlu, zwłaszcza zaś na rynku stali. Wyszukiwaniem dostawców i odbiorców oraz negocjowaniem warunków transakcji zajmował się G. Z., który czasem w kontaktach z rozmówcami podawał się wręcz za właściciela PW (...). Rola S. Z. sprowadzała się w istocie do wykonywania czynności zleczanych przez G. Z., składania podpisów na przedkładanych mu dokumentach, załatwiania formalności w bankach i urzędach. Na potrzeby działania firmy (...) podpisywał druki zamówień in blanco, wiedząc, czemu będą one służyć po ich wypełnieniu przez G. Z. i w pełni akceptował działania tego ostatniego. Zgodnie ze wskazówkami G. Z., S. Z. założył kilka rachunków w różnych bankach, na które wpływały środki od kupujących z tytułu zawieranych transakcji. Jako właściciel rachunków, S. Z. dokonywał przelewów na konta kontrahentów podanych mu przez G. Z.. Zlecał też przelewy środków między swoimi kontami bankowymi oraz wypłacał pieniądze w gotówce. Z pieniędzy tych korzystali w różnym stopniu G. Z., S. Z., a także B. B. (1). Przedmiotem działalności PW (...) był przede wszystkim obrót wyrobami stalowymi. Na przełomie lat 2008 i 2009 próbowano poszerzyć zakres działalności firmy o świadczenie robót remontowych i budowlanych, czym miał zajmować się S. Z.. Z uwagi na brak doświadczenia i znajomości rynku oraz braku klientów, działalność ta nie uległa jednak rozwinięciu.

/dowody: zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k.855, wyjaśnienia oskarżonego S. Z. – k.2424-2426, 2464-2465, wyjaśnienia G. S. (1) – k.2357, 2411, wyjaśnienia oskarżonej B. B. (1) – k.2342-2343, 3063-3064, wyjaśnienia oskarżonego G. Z. – k.3082, 3084, dokumentacja z (...) Bank S.A. – k.1355-1395, dokumentacja z Banku (...) S.A. – k.1397-1405, dokumentacja z (...) Bank S.A. – k.1407-1411, dokumentacja z (...) S.A. – k.1413-1420, dokumentacja z (...) S.A. – k.1422-1425, protokół oględzin umów rachunku bankowego i historii rachunków – k.1438-1444/

W kwietniu 2008 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. zgłosił telefonicznie w (...) z siedzibą w C. zainteresowanie nabyciem wyrobów stalowych. W rozmowach telefonicznych podawał się za S. Z. – właściciela Przedsiębiorstwa Wielobranżowego (...) Po uzgodnieniu warunków transakcji do PUH (...) wpłynęło drogą faksową oficjalne zamówienie PW (...) na dostawę prętów żebrowanych. Celem jego zrealizowania firma (...) zakupiła potrzebną ilość towaru od swojego dostawcy – FHU (...) E. W. z siedzibą w K.. Towar miał zostać dostarczony pod adres wysyłki, wskazany w zamówieniu przez PW (...). W dniu 25 kwietnia 2008 r. PUH (...) wystawiła na potwierdzenie sprzedaży 24,47 t pręta żebrowanego fakturę VAT na rzecz PW (...), opiewającą na kwotę 64 184,91 zł brutto. Płatność miała nastąpić przelewem jeszcze tego samego dnia, równocześnie z odbiorem prętów. Mimo wydania towaru, zapłata nie nastąpiła. G. Z. w porozumieniu z S. Z. od początku zakładali, że nie zapłacą za zamówioną stal w terminie, lecz po

zadysponowaniu towarem przeznaczają uzyskane środki na „rozkręcenie” działalności gospodarczej i pokrycie kosztów wynajmu wspólnie zajmowanego mieszkania. Dług z tytułu zakupu prętów miał zostać uregulowany w późniejszym czasie, w bliżej niesprecyzowanej przyszłości. Zgodnie z tym, co ustalili G. Z. i S. Z., całość nabytych przez PW (...) prętów żebrowanych została odsprzedana dalej, po niższej cenie. Za pośrednictwem PPHU (...) z B. trafiły one ostatecznie do (...) sp. z o.o. w K., która zakupiła towar za kwotę 59 408,27 zł. PHU (...) nie otrzymała od PW (...) zapłaty za towar. Dopiero w marcu 2009 r. do firmy M. P. dostarczono w ramach kompensaty materiałowej 24 t blachy. Na skutek zawiadomienia o przestępstwie, złożonego przez M. P., Prokuratura Rejonowa Częstochowa – Południe w C. skierowała przeciwko S. Z. akt oskarżenia, zarzucając mu oszustwo przy zakupie stali od PHU (...). Prawomocnym wyrokiem z dnia 15 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie uznał S. Z. za winnego popełnienia występku z art.286§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. na szkodę M. P. i skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 5 lat i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 80 zł.

/dowody: zeznania świadka M. P. – k. 634-635, 3331v-3333, 3333v-3334, zeznania świadka B. D. – k.1829, zeznania świadka I. P. – k.1208-1209, wyjaśnienia oskarżonego S. Z. – k.2465, faktura VAT nr (...) – k.1827, zamówienie z 24 kwietnia 2008 r. – k.1827v, faktura VAT nr (...) – k.1831, dowód przyjęcia PZ – k.1831v, odpis aktu oskarżenia w sprawie 2 Ds 870/09 Prokuratury Rejonowej Częstochowa – Południe w Częstochowie – k.636-639, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie w sprawie XI K 192/10 – k.3106; faktura nr (...) z 5 marca 2009 r. – segregator nr 2, stanowiący załącznik do akt sprawy, opisany jako dokumentacja firmy PW (...)S. Z./

W czerwcu 2008 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. złożył w imieniu PW (...) zamówienie na zakup cementu w firmie (...) sp. z o.o. w W.. Zgodnie z zapotrzebowaniem, w dniu 12 czerwca 2008 r. spółka (...) zbyła na rzecz S. Z. 952 opakowań cementu za łączną cenę 10 452,96 zł, której płatność miała nastąpić przelewem w terminie 30 dni. Towar został pobrany z hurtowni sprzedającego, mieszczącej się w R.. Kupujący, mimo upływu terminu płatności, nie wywiązał się z obowiązku zapłaty ceny i nie uregulował na rzecz zbywcy żadnej kwoty. Następnego dnia nabyty cement został przez PW (...)odsprzedany dalej, po niższej cenie, na rzecz firmy (...) w G.. W dniu 14 listopada 2008 r. (...) sp. z o.o. – następca (...) spółki (...) przeniósł w drodze cesji wierzytelność z tytułu niezapłaconej faktury na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., ta zaś wezwała dłużnika do zapłaty, a następnie wystąpiła do Sądu Rejonowego w Bytomiu z powództwem o zapłatę. Nakazem zapłaty z dnia 2 stycznia 2009 r. S. Z. został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda (...) sp. z o.o. kwoty 10 452,96 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Wskazany tytuł wykonawczy stał się podstawą wszczęcia egzekucji cywilnej przeciwko S. Z., jednak komornik zdołał ściągnąć od dłużnika jedynie kwotę 26 zł. Postanowieniem z dnia 4 września 2009 r. postępowanie egzekucyjne umorzono wobec bezskuteczności egzekucji w dalszej części. Jak ustalono w toku czynności komorniczych, dłużnik nie mieszka pod podanym we wniosku adresem od około dwóch lat, jest osobą nigdzie nie zameldowaną i jego aktualne miejsce pobytu jest nieznane, nadto dłużnik nie posiada majątku, nie prowadzi działalności gospodarczej, a na jego rachunku bankowym nie ma środków pieniężnych.

/dowody: zeznania świadka K. K. (1) – k.1152, 3434, faktura VAT z 12 czerwca 2008 r. – k.1809, dowód wydania WZ – k.1809v, zawiadomienie o cesji wierzytelności – k.618, wezwanie przedsądowe – k.619, nakaz zapłaty w sprawie VI GNc 1317/08 Sądu Rejonowego w Bytomiu – k.620, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.617, pisma (...) sp. z o.o. – k.623-632, faktury VAT – k.1153-1158/

W roku 2008 G. Z. w porozumieniu z S. Z. zadzwonił także do spółki (...) w C., która zajmowała się importem cementu z zagranicy. W rozmowie z udziałowcem spółki – F. T. poinformował, że występuje w imieniu firmy (...) z R. i jest zainteresowany zakupem cementu dla swoich klientów z terenu Ś.. Na przełomie sierpnia i września 2008 r. w imieniu PW (...) zostały złożone pisemne zamówienia na dostawę cementu Portland, w cenie 310 zł/t, ze wskazaniem adresów wysyłkowych, pod które należy bezpośrednio dostarczyć towar. W zamówieniach jako proponowane warunki płatności wskazano przelew w terminie 7 dni. Zamówienia zostały zrealizowane przez (...) P. K. (2), M. K. (2) s.c., która prowadziła stałą współpracę gospodarczą ze spółką (...) i zajmowała się dystrybucją towarów sprowadzanych przez tę ostatnią. Zgodnie ze wskazaniem zamawiającego cement został dostarczony do firm (...) w G., (...) w R., (...) w R., (...) w K. k. G.. Na sprzedaż cementu w łącznej ilości 384 t za łączną cenę 146 868,48 zł firma (...) wystawiła przedsiębiorstwu PW (...) faktury VAT oraz obciążyła je kosztami palet, na których przewożony był cement, w kwocie 3 724,05 zł. Zakupiony cement został przez PW(...)odsprzedany dalej, po niższej cenie – w przypadku firm (...) oraz

(...) sp. j. była to cena 270 zł/t. Wobec drugiego z wymienionych odbiorców PW (...) zgodziła się nadto na częściowe uregulowanie należności kompensatą towarową w postaci bloczków materiałowych. Ze swoich obowiązków wobec firmy (...) przedsiębiorstwo (...) wywiązało się jedynie w niewielkiej części. W dniu 18 września 2008 r. na terenie siedziby (...) sp. j. w R. doszło do spotkania z udziałem M. K. (2), S. Z. oraz przedstawiciela firmy (...). Zawarto wówczas trójstronne porozumienie, na mocy którego spółka (...) zobowiązała się uregulować kwotę 42 490,70 zł należną PW (...) z tytułu zakupu cementu - na rzecz firmy (...), która posiadała względem PW (...) roszczenie o zapłatę. Tego samego dnia S. Z. tytułem częściowej spłaty zadłużenia przekazał M. K. (2) gotówkę w kwocie 6250 zł i zobowiązał się na piśmie, że pozostałą część długu rozliczy do dnia 22 września 2008 r. przelewem, gotówką lub kompensatą towarową. Ponieważ zobowiązania nie dotrzymał, w dniu 29 października 2008 r. wierzyciel skierował do PW (...) ostateczne wezwanie do zapłaty, a następnie wystąpił na drogę sądową z roszczeniem o zapłatę. Nakazami zapłaty z dnia 23 stycznia 2009 r. w sprawach VI GNc 1360/08 i VI GNc1359/08 Sąd Rejonowy w Rybniku nakazał pozwanemu S. Z., aby w terminie dwóch tygodni zapłacił solidarnie powodom P. K. (2) i M. K. (2) kwotę 81 518,70 zł oraz kwotę 3724,05 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Odpisy nakazów zapłaty wraz z odpisami pozwu nie mogły zostać skutecznie doręczone pozwanemu, gdyż korespondencja wysłana na adres R., ul. (...) – który S. Z. podawał w kontaktach z powodem - została zwrócona z adnotacją, że adresat wyprowadził się. Ponieważ S. Z. nie dopełnił obowiązku meldunkowego i niemożliwym było wskazanie jego miejsca jego pobytu, Sąd Rejonowy w Rybniku zawiesił postępowanie cywilne w obydwu sprawach. Postanowieniami z 7 października 2009 r. Sąd Rejonowy w Rybniku umorzył postępowanie w sprawach VI GNc 1360/08 i VI GNc 1359/08, gdyż strona powodowa – nie znając w dalszym ciągu miejsca pobytu S. Z. – nie zgłosiła wniosku o podjęcie postępowania.

/dowód: zeznania świadka F. T. – k.643-644, 3927v-3930, zeznania świadka M. K. (2) – k.641-642, 646v-647, 3606-3609, zeznania świadka M. M. (2) – k.1188, 3720, wyjaśnienia oskarżonego S. Z. – k.3080v, faktury VAT – k.656-659, 673-676, 1036-1037, 1191, porozumienie trójstronne z 18 września 2008 r. – k.660, potwierdzenie wpłaty – k.661, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty – k.662, pisemne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k.665-670, dokumenty przewozowe – k.677-680, 682-683, 685-689, 691-696, zamówienia – k.681, 684, 690, nakazy zapłaty w sprawach VI GNc 1360/08 i VI GNc1359/08 Sądu Rejonowego w Rybniku – k.697-698, informacja Departamentu Centralnych Ewidencji Państwowych – k.727, postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 marca 2009 r. o zawieszeniu postępowania – k.728, 729, postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 7 października 2009 r. o umorzeniu postępowania – k.3744, 3745/

W grudniu 2008 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. zgłosił w imieniu PW (...) zapotrzebowanie na zakup prętów żebrowanych w (...) sp. z o.o. w R.. Spółka ta we wcześniejszych kontaktach gospodarczych z firmą (...) występowała w charakterze kupującego w transakcji kupna-sprzedaży cementu. Obecnie, zgodnie z zapotrzebowaniem określonym przez G. Z., (...) sprzedała na rzecz PW (...)kolejno: w dniu 3 grudnia 2008 r. 24 tony pręta za kwotę 49 727,20 zł, obejmującą także koszty transportu oraz w dniu 4 grudnia 2008 r. – 0,836 t pręta za kwotę 1693,77 zł. Płatność obu faktur VAT wystawionych na tę okoliczność miała nastąpić gotówką, odpowiednio w dniach 3 grudnia 2008 r. i 5 grudnia 2008 r. Kupujący, mimo upływu terminu płatności, wywiązał się z obowiązku zapłaty ceny jedynie częściowo. Nabyty towar został przez PW (...) odsprzedany dalej po niższej cenie – całość prętów żebrowanych nabyła firma (...) s.j. w T., za kwotę 46 063,30 zł, a zapłatę uiściła na rzecz PW (...) przelewem jeszcze przed rozładunkiem stali, w dniu 4 grudnia 2008 r. Spółka (...) wystąpiła przeciwko dłużnikowi z roszczeniem o zapłatę na drogę sądową. W dniu 27 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Rybniku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązując pozwanego S. Z., aby zaspokoił w całości roszczenie pozwu, obejmujące kwotę 31 420,97 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania. Wskazany tytuł wykonawczy stał się podstawą wszczęcia egzekucji cywilnej przeciwko S. Z.. Postanowieniem z dnia 2 listopada 2009 r. postępowanie egzekucyjne umorzono wobec całkowitej bezskuteczności egzekucji. W odniesieniu do S. Z. Prokuratura Rejonowa w R.wszczęła dochodzenie o przestępstwo oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o., zakończone skierowaniem do sądu aktu oskarżenia. Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego S. Z. za winnego tego, że w dniu 2 grudnia 2008 r. w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zakupu towarów w postaci prętów żebrowych zakupionych na podstawie faktur (...), doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w łącznej wysokości 51 420,97 złotych, tj. występku z art.286§1 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 40 złotych. Wyrok uprawomocnił się z dniem 10 grudnia 2009 r.

/dowód: zeznania świadka M. F. – k.1034v, 3433v-3434; zeznania świadka Z. A. – k.1144; potwierdzenie przelewu – k.1040; faktury VAT – k.1038-1039, 1044, 1145; nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie VI GNc 535/09 – k.1044; postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – k.1044, historia operacji na rachunku bankowym – k.1391-1395, odpis aktu oskarżenia w sprawie 2 Ds 1507/08 Prokuratury Rejonowej w R. – k.2481-2484; odpis wyroku w sprawie IX K 538/09 Sądu Rejonowego w Rybniku – k.3002/

W styczniu 2009 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. nawiązał kontakt telefoniczny z działem handlowym spółki jawnej (...) L. K. i wspólnicy z siedzibą w O.. Przedstawiając się jako właściciel PW (...), wyraził zainteresowanie zakupem prętów żebrowanych. W ślad za wstępnymi ustaleniami telefonicznymi, w dniu 21 stycznia 2009 r. do firmy (...) zostało skierowane faksem zamówienie z podpisem S. Z.. Zgodnie z treścią zamówienia, PW (...) występowała o zakup w sumie 10 wiązek pręta żebrowanego, a sprzedający miał dostarczyć towar własnym transportem pod adres: Firma (...), (...). Spółka (...) skierowała pod wskazany adres wysyłkowy transport 24,49 t pręta żebrowanego o łącznej wartości 50 416,50 zł. Ponieważ warunkiem wyładowania towaru miało być dokonanie przez PW(...) przelewu ceny na konto (...), po dotarciu do siedziby firmy (...) kierowca samochodu wykonującego transport oczekiwał na dalsze dyspozycje od przełożonych. Dyrektor handlowy spółki (...) B. Ż., kontaktował się telefonicznie z rozmówcą, podającym się za S. Z., pytając, co z przelewem środków. W odpowiedzi słyszał zapewnienia, że PW (...) zapłaci niezwłocznie i był ponaglany, aby towar jednak rozładować. Dodatkowo, w międzyczasie pracownicy spółki (...) ustalili, że firma (...) ma kupić stal po cenie niższej niż ta, za którą pręty nabył PW (...), co utwierdziło ich w przekonaniu, że ma miejsce próba wyłudzenia towaru. Ostatecznie, do rozładunku pojazdu z dostawą prętów nie doszło, a firma (...) skierowała towar do innego odbiorcy, informując zarazem PW (...), że zostanie obciążone kosztami transportu. Koszty te nie zostały uiszczone, a od marca 2009 r. telefony, pod którymi dotychczas utrzymywano kontakt telefoniczny z PW (...), przestały być odbierane.

/dowód: zeznania świadka J. R. – k.739-741, 3601-3602, zeznania świadka B. Ż. – k.747, 3335, zeznania świadka J. B. – k.749, 3334, wyjaśnienia oskarżonego S. Z. – k.3080v; zamówienie – k.743,753, faktura VAT – k.744, wydanie WZ – k.752/

Również w styczniu 2009 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. skontaktował się telefonicznie z firmą (...) A. C. z siedzibą w P., która zajmowała się handlem stalą i materiałami budowlanymi. Podając się za S. Z. – prowadzącego PW (...) w R., wyraził chęć rozpoczęcia współpracy, deklarując, że jest zainteresowany nabywaniem blachy i prętów stalowych. W ślad za wstępnymi ustaleniami telefonicznymi, w dniach 30 stycznia 2009 r., 3 lutego 2009 r. i 5 lutego 2009 r. do firmy A. C. wpłynęły kolejno trzy zamówienia PW (...) na dostawę blachy pręta żebrowanego. Firma (...) zrealizowała zamówienia, a na potwierdzenie transakcji sprzedaży wystawiła na PW (...) faktury VAT: nr (...) z 2 lutego 2009 r. na sprzedaż 22,55 t pręta żebrowanego o wartości 42 642,05 zł, nr 2/2/2009 z 2 lutego 2009 r. na sprzedaż 24,6 t pręta o wartości 46 518,60 zł oraz nr 3/2/2009 z 3 lutego 2009 r. na sprzedaż 23,38 t blachy o wartości 54 194,84 zł. Płatność ceny miała nastąpić przelewem w dacie wystawienia faktur. Towar zakupiony w firmie (...) został przez PW (...) odsprzedany na rzecz (...) sp. z o.o. w K. po niższej cenie: 22,55 t pręta żebrowanego za kwotę 41 541,61 zł, 24,6 t pręta za kwotę 45 318,12 zł i 23,38 t blachy za kwotę 48 204,88 zł. Przedsiębiorstwo (...) uzyskało w dniach 3-5 lutego 2009 r. zapłatę od końcowego odbiorcy – spółki (...), natomiast swoje zobowiązania wobec (...) uregulowało w niepełnej wysokości. Rozmówca, podający się za S. Z., zapewnił telefonicznie A. C., że pozostałą część zapłaty za towar (7355,49 zł) uiszczy, jak tylko będzie miał pieniądze. Następnie zaproponował jej kompensatę zadłużenia poprzez dostarczenie prętów zbrojeniowych. Właścicielka firmy (...) przystała na takie rozwiązanie i zamówiła usługę transportową w celu odebrania towaru, który został jej zaoferowany tytułem spłaty długu. Do odbioru nie doszło, gdyż PW (...) nie dostarczyła prętów do spedycji. Firma (...) obciążyła dłużnika kosztami postoju pojazdu z firmy spedycyjnej w kwocie 3 403,80 zł, a łączna wysokość jej roszczeń wobec PW (...) wyniosła 10 759,29 zł.

/dowód: zeznania świadka A. C. – k.65-66 akt VII Ko 9/12 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim załączonych na k.3491 akt niniejszej sprawy, k.756-757, zeznania świadka R. D. – k.1160v, 1203v, 3859-3861, zamówienia –

k.775-777, 1165-1167, faktury VAT – k.758, 761, 763, 766, 771-774, 1162-1164, historia operacji na rachunku bankowym – k.1391-1395, potwierdzenia przelewu – k.1171-1173/

W lutym 2009 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. – chcąc uzyskać kolejne wyroby stalowe, które mogłyby stać się przedmiotem dalszego obrotu - zwrócił się z propozycją współpracy handlowej do firmy (...) P. S. w S.. Pod nieobecność właścicielki, przebywającej w szpitalu, rozmowy z potencjalnymi kontrahentami przedsiębiorstwa (...) prowadziła pracownica działu handlowego – I. N.. G. Z., podając się za S. Z. – właściciela PW (...) złożył zamówienia na dostawę dużych ilości blachy. I. N. przystała na deklarowane przez rozmówcę warunki płatności (przelew w terminie 30 dni), choć zgodnie z praktyką stosowaną w firmie względem nowych kontrahentów należało od zamawiającego zażądać przedpłaty. W tych okolicznościach w dniach 27 lutego 2009 r., 3 marca 2009 r., 4 marca 2009 r. firma (...) sprzedała na rzecz PW (...) łącznie 106 623 kg blachy o wartości 270 267,86 zł. Z tytułu transportu blachy pojazdami firmy zewnętrznej poniosła koszty w łącznej kwocie 3141,50 zł, którymi obciążyła w wystawionych fakturach kupującego. PW (...) zbyła zakupione blachy po niższej cenie na rzecz PHU (...) z siedzibą w C. oraz FHU (...) T. K. z siedzibą w R.. Gdy P. S. wróciła do swojej firmy, zorientowała się, że na rzecz nieznanego jej klienta wydano towar i zrealizowano usługi transportowe na łączną kwotę 273 409,36 zł i poleciła pracownikom, by spowodowali przybycie S. Z. na spotkanie w siedzibie (...). W dniu 11 marca 2009 r. na spotkanie do S. przybył G. Z.. Przedstawiając się w dalszym ciągu jako S. Z., podpisał z P. S. umowę dostawy wyrobów hutniczych, stwierdzającą ustalenie między stronami kredytu kupieckiego w wysokości 300 000 zł. Gdy termin płatności określony w fakturach upłynął, a na konto firmy (...) nie wpłynęły należne środki, skierowano do dłużnika wezwanie do zapłaty wymagalnych wierzytelności na rzecz PU (...), jednak nie przyniosło ono oczekiwanego rezultatu. Pracownicy P. S. kilkakrotnie udawali się do siedziby dłużnika pod adres R., ul. (...), domagając się zapłaty należności. W odpowiedzi słyszeli od G. Z., że cena zakupu nie została na rzecz PU (...) uiszczona, ponieważ finalny odbiorca nie zapłacił mu dotąd za blachę. W końcu na rozmowy do S. w sprawie spłaty zadłużenia pojechał S. Z., w towarzystwie B. B. (1). Wówczas przedstawiciele PU (...) zorientowali się, że mają do czynienia z inną osobą niż ta, która we wcześniejszych kontaktach z nimi posługiwała się personaliami S. Z.. Właściciel PW (...) potwierdził jednak dokonanie transakcji z firmą (...) i wyjaśnił, że umowę z 11 marca 2009 r. podpisał jego pracownik. Zapewnił, że PW (...) spłaci zadłużenie z tytułu nabycia blachy. Podpisał także zobowiązanie, że do dnia 3 lipca 2009 r. przeleje na rzecz firmy (...) kwotę co najmniej 10 000 zł, do dnia 10 lipca 2009 r. – co najmniej 50 000 zł, nadto zaś złoży propozycję kompensaty. Z ustnych i pisemnych deklaracji się nie wywiązał. Mimo wystosowania ostatecznego wezwania do zapłaty pod rygorem wystąpienia na drogę sądową, PU (...) nie uzyskała zaspokojenia swoich roszczeń względem PW (...) w żadnej części.

/dowód: zeznania świadka P. S. – k.779v, 807-808, 3428v-3431, zeznania świadka I. N. – k.833-834, 3603-3605, umowa dostawy wyrobów hutniczych – k.781-782, 827-828, wezwania do zapłaty – k.788-789, 797-798, zamówienie – k.821, zobowiązanie do spłaty należności – k.831, faktury VAT – k.841-850, 2528-2537 i segregator bez oznaczenia numeru, stanowiący załącznik do akt sprawy, opisany jako dokumentacja PW (...) S. Z., Biuro (...)/

W kwietniu 2009 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. skontaktował się telefonicznie z R. S. – dyrektorem handlowym (...) sp. z o.o. w P.. Przedstawiając się jako S. Z. – właściciel PW (...) z siedzibą w R., G. Z. wyraził zainteresowanie kupnem kształtowników. Zgodnie z ogólnie obowiązującą praktyką do firmy (...) zostały przesłane faksem dokumenty dotyczące wpisu PW (...) do ewidencji działalności gospodarczej oraz nadania numerów NIP i Regon. Ponieważ G. Z. nie odpowiadała wizyta w siedzibie spółki, na bezpośrednie spotkanie z potencjalnym kontrahentem R. S. umówił się w restauracji w Tuszynie. G. Z. – podając się za S. Z. - przybył na nie w towarzystwie nieustalonego mężczyzny. Utrzymywał, że ma szerokie kontakty gospodarcze w regionie (...), twierdził, że właśnie otworzył dodatkowo firmę działającą w zakresie usług windykacyjnych i ochrony mienia oraz zapewniał, że interesuje go podjęcie długofalowej współpracy z firmą (...). Ostatecznie ustalono, że spółka (...) sprzeda firmie (...) kształtowniki w cenie 1780 zł z tonę. Płatność za towar miała nastąpić przelewem w terminie 14 dni. W dniu 20 maja 2009 r. na wynajęty w firmie transportowej pojazd załadowano z magazynów spółki (...) 11,45 t kształtowników o wartości 24 864,82 zł. Transport skierowano do firmy (...) T. K. z siedzibą w R., wskazanej przez PW (...) jako adres wysyłkowy. Do rozładunku nie doszło, gdyż ze względu na sposób rozmieszczenia towaru na pojeździe potrzebne było użycie wózka widłowego, zaś w firmie (...) dostępna była tylko suwnica. Po konsultacji z G. Z., towar został z powrotem przywieziony do spółki (...),

która wystawiła fakturę korygującą. Z tytułu poniesionych kosztów transportu (...) obciążyła zamawiającego kwotą 1769 zł., której PW (...)nie uregulowała. W późniejszym czasie G. Z., występując jako rzekomy właściciel PW (...), kontaktował się jeszcze z R. S., nalegając na podjęcie współpracy i wydanie towaru. Tym razem przedstawiciel (...) wymagał, jednak, by płatność za sprzedawany na rzecz PW (...) towar nastąpiła gotówką, na co rozmówca nie wyraził zgody.

/dowód: zeznania świadka R. S. – k.852-854, 3336-3337, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k.855, zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON- k.856, potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT – k.857, faktury VAT – k.858-860, wydanie zewnętrzne – k.861/

W maju 2009 r. G. Z. – tym razem sam – podjął próbę uzyskania bez zapłaty wyrobów stalowych od PPUH (...) T. S. z siedzibą w C.. Podając się za S. Z. nawiązał kontakt telefoniczny z T. S. i wyraził chęć nabycia ceowników oraz blachy. Obaj mężczyźni umówili się na spotkanie w S.. G. Z. – posługując się personaliami S. Z. - wspomniał, że wprawdzie on prowadzi negocjacje w sprawie transakcji, jednak zamówienie zostanie złożone przez innego, zaprzyjaźnionego przedsiębiorcę. Następnie drogą elektroniczną, z cudzego adresu mailowego, przesłał do przedsiębiorstwa (...) dokumentację dotyczącą zarejestrowania PPHU (...) oraz podpisane przez siebie – jako G. Z. – zamówienie z dnia 25 maja 2009 r. z pieczęcią PPHU (...) jako zamawiającego. Zamówienie opiewało na 11 t blachy czarnej o wartości 15 950 zł oraz 13,977 t ceownika o wartości 23 794,90 zł. Jako adres wysyłkowy wskazano siedzibę firmy (...) w R.. Zgodnie z poczynionymi ustnie ustaleniami płatność miała nastąpić przelewem w dniu odbioru towaru, jednak w dniu umówionego załadunku środki pieniężne nie wpłynęły na rachunek firmy (...). G. Z. nalegał na sprzedaż, zapewniając, że zapłaci, gdy towar zostanie wydany, jednak T. S. – zaniepokojony pośpiechem kontrahenta i bagatelizowaniem przez niego kwestii płatności – nabrał podejrzeń co do bezpieczeństwa transakcji. Ostatecznie, dzięki postawie właściciela firmy (...) do sprzedaży towaru na rzecz PPHU (...) nie doszło.

/dowód: zeznania świadka T. S. – k871-872, 3337v- (...), wyjaśnienia oskarżonego G. Z. – k.3141, zamówienie z 25 maja 2009 r. – k.875-876, 1789/

Pod koniec czerwca 2009 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. nawiązał kontakt telefoniczny z firmą (...) sp. z o.o. we W.. W rozmowie z pracownikiem działu handlowego, J. O., podał się za S. Z. – właściciela PW (...) i wyraził zainteresowanie kupnem profili zamkniętych. Na żądanie rozmówczyni, w dniu 29 czerwca 2009 r. przesłał faksem zaświadczenie o wpisie PW (...) do ewidencji działalności gospodarczej, o nadaniu numeru Regon i o zarejestrowaniu podmiotu jako podatnika VAT. Następnie do spółki (...) wpłynęło faksem zamówienie z pieczęcią PW (...)na dostawę 21 ton profili w cenie 1980 zł za tonę, z proponowanym terminem płatności 14 dni oraz wskazaniem adresu dostawy: (...) T. K. z siedzibą w R.. (...) sp. z o.o. skierowała do swego ubezpieczyciela – (...) wniosek o przyznanie limitu kredytowego dla ewentualnej transakcji z PW (...). Towarzystwo ubezpieczeń rozpatrzyło wniosek negatywnie, powołując się na zaleganie przez PW (...)z płatnościami na rzecz innych firm. W tym stanie rzeczy przedstawiciel spółki (...) poinformował zamawiającego, który podawał się za S. Z., że towar zostanie dostarczony pod warunkiem dokonania przedpłaty na podstawie faktury proforma. Ponieważ środki pieniężne nie wpłynęły na konto spółki, do zrealizowania transakcji z PW (...) nie doszło.

/dowód: zeznania świadka J. O. – k.887-888, 3340v-3341, zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym Regon – k.889, potwierdzenie zarejestrowania podatnika VAT – k.890, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k.892, wniosek o ustalenie limitu kredytowego – k.893, zamówienie – k.894/

W lipcu 2009 r. G. Z. w porozumieniu z S. Z. i B. B. (1) nawiązał kontakt telefoniczny z P. J. – pełnomocnikiem PPHU (...) G. J. z siedzibą w K.. Podając się za S. Z. – właściciela firmy (...), wyraził chęć nabycia dużej ilości prętów zbrojeniowych, akceptując podaną przez rozmówcę cenę: 1300 zł za tonę wraz z dostawą. Ustalono także, że płatność za towar nastąpi w dniu dostawy, a rozładunek pojazdu z towarem odbędzie się na podstawie potwierdzenia przelewu przesłanego przez zamawiającego. W dniu 2 lipca 2009 r. G. Z. w imieniu PW (...) wypełnił i wysłał do PPHU (...) druk zamówienia na dostawę prętów, ze wskazaniem jako adresu wysyłkowego siedziby firmy (...) z R.. Następnego dnia PPHU (...) dostarczyła własnym transportem 27,12 t pręta żebrowanego pod wskazany przez

zamawiającego adres. Mimo wcześniejszych ustaleń, na konto PPHU (...) nie wpłynęła należność z tytułu ceny. P. J. – zapewniany telefonicznie przez rozmówcę, podającego się za S. Z., że przelew zostanie wykonany po południu – polecił rozładowanie pojazdu w siedzibie firmy (...). Mimo upływu kolejnych godzin bezskutecznie czekał na potwierdzenie przelewu od PW (...). Najbliższego dnia roboczego pojechał osobiście do R., do siedziby firmy (...) i zażądał rozmowy z S. Z.. Rozmawiając przez telefon z osobą, z którą połączyła go B. B. (1), usłyszał, że PW (...) nie ma pieniędzy, aby dokonać zapłaty za towar. Nadto, B. B. (1) wyjawiała, że za osobę S. Z. podaje się w rzeczywistości G. Z. i przyznała, że towar zakupiony w PPHU (...) został sprzedany firmie (...). Ta ostatnia nabyła pręty w cenie 1230 zł za tonę i całość ceny (40696,27 zł) przelała na konto PW (...), bezpośrednio po otrzymaniu towaru. Fakturę sprzedaży wypisała B. B. (1), fałszując podpis S. Z. nieobecnego w tym czasie w siedzibie firmy. Tak podrobioną fakturę przesłała faksem do siedziby firmy (...). Otrzymanie od PW (...) faktury VAT z podaniem numeru konta bankowego było warunkiem dokonania przez (...) zapłaty za towar. Po tym jak środki pieniężne wpłynęły na rachunek PW (...), S. Z. rozdysponował nimi częściowo przelewając na konto B. B. (1) (8 000 zł), a częściowo realizując przelew wewnętrzny i wypłatę gotówkową. Na polecenie G. Z., który w międzyczasie wyprowadził się z mieszkania na ul. (...) w R., kwota 2000 zł została wypłacona do rąk jego rodziców, J. i L. Z.. Na rzecz wierzyciela – PPHU (...) nie uiszczono żadnej kwoty.

/dowód: zeznania świadka P. J. – k.897-898, 931-932, 3339-3340, zeznania świadka M. B. – k.83-84 akt X Ko 1/12 Sądu Rejonowego w Radomiu, załączonych na k.3515 akt niniejszej sprawy i k.928-929, wyjaśnienia oskarżonego G. Z. – k.2246-2247, 3142, wyjaśnienia oskarżonego S. Z. – k.2424-2426, wyjaśnienia oskarżonej B. B. (1) – k.2342-2344, historia operacji na rachunku bankowym – k.1410-1411, zamówienie – k.901, dowód WZ- k.901v, faktury VAT – k.902, 916/

W wakacje 2009 r., po opuszczeniu mieszkania zajmowanego wspólnie z S. Z. i B. B. (1), G. Z. zamieszkał w wynajętym lokalu w R. przy ul. (...). W tym czasie wznowił kontakty z G. S. (1), który w związku z poważnymi trudnościami finansowymi nie wykonywał faktycznie działalności gospodarczej pod nazwą PHU (...), a od 30 lipca 2009 r. był nadto poddawany kontroli skarbowej pod kątem rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania podatkiem VAT za okres od początku 2007 r. G. S. (1) odwiedzał G. Z. niemal codziennie. Obaj mężczyźni ostatecznie uzgodnili, że dokonają transakcji handlowej, która szybko poprawi ich sytuację materialną: nabędą na firmę PPHU (...) wyroby stalowe z odroczonym terminem płatności, towar sprzedadzą dalej, uregulują zapłatę jedynie częściowo, a resztą pieniędzy podzielią się między sobą. Nielegalny zysk miał też posłużyć spłacie długu pieniężnego, jaki G. Z. miał wobec G. S. (1). Ustalono, że G. S. (1) udostępni notes z kontaktami telefonicznymi do przedsiębiorców z branży stali, jego współnik zaś zajmie się negocjacjami i złożeniem zamówienia. Z zamówieniem na dostawę blachy i prętów żebrowanych G. Z. zwrócił się do (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. G. S. (1) był wcześniej klientem tej spółki i nie uiszczył zapłaty za towar pobrany z odroczonym terminem płatności, stąd nie mógł liczyć na powodzenie kolejnej transakcji w przypadku, gdyby miał dokonać jej osobiście. W dniach 9,10 i 11 września 2009 r. do firmy (...) wpłynęły faksem, z ukrytego numeru nadawcy, zamówienia z PPHU (...) z podpisami G. Z.. Część z nich opiewała na dostawę prętów żebrowanych i walcówki na adres firmy (...) w R., część zaś – na dostawę blach i prętów żebrowanych ze wskazaniem jako adresu wysyłkowego siedziby firmy (...) T. K. w R.. Łączna wartość zamówień wynosiła 2 420 724 zł brutto. Wielkość zgłoszonego zapotrzebowania i fakt, że zamawiający bez zastrzeżeń zaakceptował cenę walcówki wyższą niż rynkowa, nasunęły A. J. wątpliwości co do wiarygodności potencjalnego kontrahenta. Po skontaktowaniu się z przedstawicielem firmy (...), ustalono, że firma ta nie zamawiała w PPHU (...) żadnego towaru i nie spodziewa się transportu prętów i walcówki, zwłaszcza że ma pełne magazyny. Również firma (...) nie współpracowała z PPHU (...) i nie ustalała z nią nabycia wyrobów stalowych. Spółka (...) wystawiła fakturę pro forma, która miała być podstawą uiszczenia przez PPHU (...) przedpłaty na dostawę prętów żebrowanych, jednak pieniądze na poczet ceny nie wpłynęły. Ostatecznie, przedstawiciel spółki (...) o swoich podejrzeniach co do zamiarów zamawiającego poinformował Policję. W dniu 14 września 2009 r. funkcjonariusze KMP w R. udali się do lokalu przy ul. (...) celem zatrzymania G. Z., poszukiwanego od dawna listami gończymi i zarządzeniami o ustalenie miejsca pobytu. Znajdujące się w mieszkaniu osoby przez kilka godzin nie reagowały na wezwania do otworzenia drzwi, zrobiły to dopiero wówczas, gdy policjanci poinformowali, że dokonają siłowego wyważenia drzwi i przeszukania lokalu. Wewnątrz mieszkania przebywali G. Z. i G. S. (1) - obaj zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Policji. W toku przeszukania

samochodu użytkowanego przez G. S. (1) ujawniono dokumenty dotyczące PPHU (...) G. Z.: zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, zaświadczenie o nadaniu numeru Regon oraz decyzję o nadaniu NIP.

/dowód: zeznania świadka E. K. – k.941-943, 947-948, 954-954a, 3431-3432, zeznania świadka A. J. – k.3862-3864, zeznania świadka T. K. – k.45-46 akt II Ko 379/12 Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej, załączonych na k.3739 akt niniejszej sprawy oraz k.1118-1119, 1120, zeznania świadka H. B. – k.1137, zeznania świadka K. K. (2) – k.1140-1141, zeznania świadka M. B. – k.83-84 akt X Ko 1/12 Sądu Rejonowego w Radomiu, załączonych na k.3515 akt niniejszej sprawy i k.928-929, zeznania świadka T. T. (1) – k.958, wyjaśnienia oskarżonego G. S. (1) – k.2363, zamówienia – k.944-946, 949, zestawienie wartości zamówień – k.950, faktura pro forma – k.1794, pismo UKS wK. – k.1680, informacja z Kartoteki Osób Pozbawionych Wolności i Poszukiwanych Listem Gończym – k.2137-2138, protokoły zatrzymania osoby – k.2147, 2352, protokół przeszukania pojazdu – k.96-98/

Kondycja finansowa oskarżonych nie pozwalała na zaspokojenie roszczeń kontrahentów – stron transakcji handlowych, dokonywanych w ramach firm PPHU (...), PHU (...).

Na przestrzeni lat 2000-2009 przeciwko G. Z. prowadzonych było 39 postępowań egzekucyjnych na łączną sumę 1 413 299,83 zł. Pierwsza w tym okresie egzekucja została wszczęta na wniosek H. G., w oparciu o nakaz zapłaty wydany jeszcze w październiku 1999 r. i dotyczyła wierzytelności w kwocie 81 394,29 zł. Ogółem w roku 2000 przeciwko G. Z. wszczęto 3 postępowania egzekucyjne (łączna kwota zgłoszonych wierzytelności: 102 864,63 zł), w roku 2001 – 7 postępowań (78 467,30 zł), w roku 2002 – 8 postępowań (117 048,91 zł), w roku 2003 – 7 postępowań (112 056,49 zł), w roku 2004 – 4 postępowania (209 359,94 zł), w roku 2005 – 7 postępowań (423 174,01 zł), w roku 2006 – 1 postępowanie (158 722,44 zł), w roku 2008 – 1 postępowanie (142 121,17 zł), w roku 2009 – 1 postępowanie (69 484,94 zł). Tylko w jednym przypadku egzekucja skończyła się ściąganiem należności (kwota 2 907,71 zł), w dwóch przypadkach egzekucje umorzono z mocy prawa i w jednym – na wniosek wierzyciela. W 35 sprawach postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne.

/dowody: pisma komorników sądowych przy Sądzie Rejonowym w Rybniku z załącznikami - k.1461-1466, 1447, 1448/

Deklarowany przez G. Z. przed urzędem skarbowym przychód za rok 2001 wyniósł 565 124,31 zł, a koszty uzyskania przychodu – aż 674 619,60 zł. Za rok 2002 podatnik wykazał przychód w wysokości 1 028 214,44 zł, zaś koszty uzyskania przychodu – w wysokości 1 515 193,68 zł. Od 2003 r. G. Z. nie składał w ogóle zeznań rocznych o wysokości osiągniętego dochodu. Pismem z 15 listopada 2002 r. wymieniony złożył wniosek o restrukturyzację zadłużenia z tytułu należności podatkowych (502 707 zł), na które składało się zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1999 r. (502 219 zł). Postępowanie restrukturyzacyjne zostało umorzone w dniu 19 kwietnia 2004 r. z uwagi na to, że podatnik nie wpłacił opłaty restrukturyzacyjnej ani żadnej z rat określonych wcześniejszą decyzją Urzędu Skarbowego w R..

/dowody: pismo naczelnika US w R. z załącznikami – k.1492 – 1678, decyzja US w R. z 15 stycznia 2003 r. – k.1754/

W stosunku do G. S. (1) do dnia 14 grudnia 2009 r. było prowadzonych 18 postępowań egzekucyjnych, z których pierwsze wszczęte zostało w dniu 14 kwietnia 2006 r. na podstawie nakazu zapłaty z dnia 29 grudnia 2005 r. i dotyczyło wierzytelności (...) sp. z o.o. na kwotę 4 302,94 zł. W roku 2007 wszczęto przeciwko G. S. (1) 11 postępowań egzekucyjnych (łączna kwota wierzytelności – 553 907,51 zł), w roku 2008 – 5 postępowań (265 472,51 zł), w roku 2009 – 1 postępowanie (52 073,64 zł). Ogółem kwota należności zgłoszonych przez wierzycieli za lata 2006-2009 wyniosła 875 756,60 zł. W 5 przypadkach udało się ściągnąć egzekwowane wierzytelności, w 7 przypadkach postępowanie egzekucyjne umorzono z powodu jego bezskuteczności (na ogólną kwotę należności 419 784,37 zł), w pozostałych przypadkach postępowanie zakończono w inny sposób.

/ dowód: pisma komorników sądowych przy Sądzie Rejonowym w Rybniku z załącznikami – k.1453-1460, k.1449/

W 2006 r. G. S. (1) zadeklarował przed urzędem skarbowym przychód w wysokości 1 596 877,17 zł, a koszty uzyskania przychodu – w wysokości 1 578 802,79 zł. W kolejnym roku podatkowym zadeklarował przychód w wysokości 8 483

831,47 zł, zaś koszty uzyskania przychodu – w wysokości 8 023 728,93 zł. Jednocześnie, doraźna kontrola prowadzona wobec PHU (...) w zakresie podatku od towarów i usług ujawniła, że niektórzy kontrahenci z transakcji wykazywanych przez podatnika, zostali wyrejestrowani z powodu zgonu.

/dowody: pismo naczelnika US w R. z załącznikami – k.1492 –1678, pismo dyrektora UKS wK. – k.1680/

S. Z. złożył tylko jedno zeznanie roczne na potrzeby rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych – za rok 2008, w którym wykazał stratę wysokości 26 372 zł. Do dnia 14 grudnia 2009 r. prowadzone było przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne w sześciu sprawach, na łączną kwotę należności 47 875,37 zł. We wszystkich przypadkach egzekucja była bezskuteczna.

/dowód: pismo naczelnika US w R. z załącznikami – k.1492-1678, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 25/09 – k.1044, pisma komorników sądowych przy Sądzie Rejonowym w Rybniku – k.1447, 1448, 1449, 1451-1452/

Oskarżony **G. Z.** (wyjaśnienia – k.2151-2152, 2154-2156, 2160-2162, 2213-2214, 2243-2244, 2246-2249, 2309-2311, 2336, 2365-2366, 2515-2516, 3082-3084, 3138v-3146, 3183-3185, 3217v-3222, 3224v, 3226v-3227, 3273v, 3333v, 3337, 3338v, 3430, 3432, 3717v-3718, 3863v) zarówno w toku śledztwa, jak i w postępowaniu przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Oskarżony wyjaśnił, że podejmowane przez niego transakcje handlowe nie były podyktowane zamiarem oszukania kontrahentów („Nie były to wyłudzenia. To był normalny handel” – k.2336). Oświadczył, że był świadom tego, że jest poszukiwany listem gończym, jednak nie ukrywał się przed Policją – po prostu w miejscu zameldowania nie mieszkał ze względów osobistych, a przez kilka lat przed zatrzymaniem „przebywał w różnych miejscach u różnych znajomych” (k.2161v). Oszacował, iż jego zadłużenie z tytułu działalności gospodarczej wynosi około półtorej miliona złotych, nie licząc należności z tytułu podatków i składek ZUS, jednak zastrzegł, że jego kontrahenci zalegają mu z zapłatą aż około 4 milionów złotych. Zarazem – pytany o wartość majątku obrotowego, towarów i wierzytelności wykazaną w osobiście sporządzonym bilansie PPHU (...) (k.2215) – oznajmił, że nie została ona oparta o jakąkolwiek dokumentację („przygotowałem ten bilans z pamięci dla swoich potrzeb, bo chciałem reaktywować firmę. Nie korzystałem przy wyliczaniu poszczególnych kwot z ksiąg rachunkowych, ani dokumentów” – k.2214).

Na temat czynu na szkodę (...) s.c. (pkt 1 aktu oskarżenia) wyjaśnił, że wprowadził część należności za zakupiony węgiel uścił po terminie określonym w fakturach, jednak w momencie zawierania transakcji z pokrzywdzonym dysponował środkami pieniężnymi z bieżącej działalności gospodarczej w wysokości, która pozwalała mu na wywiązanie się w pełni z obowiązku zapłaty. Utrzymywał, że transakcja została w całości rozliczona („nawet nie jestem pewien, czy to nie aby firma (...) nie jest mi winna jakichś pieniędzy” – k.3143v).

Oskarżony zakwestionował słuszność roszczeń pokrzywdzonego PSS (...) (zdarzenie z pkt 2), wskazując że spółdzielnia winna zaliczyć mu na poczet zaległości czynszowych wartość wzajemnego roszczenia o zwrot nakładów poczynionych w lokalu. Jednocześnie, sprzecznie tłumaczył fakt nieregulowania czynszu („Moi kontrahenci nie płacili mi na czas” – k.3144, „miesięczny obrót mojej firmy w tym okresie wynosił około jednego miliona złotych. Mimo, że miałem tak wysokie obroty miesięczne, to nie byłem w stanie zapłacić kwoty kilkunastu tysięcy złotych z tytułu czynszu najmu, która jest wskazana w zarzucie” – k.3144v).

Co do zdarzenia na szkodę (...) (pkt 3) oskarżony podał, że sprzedał towar kupiony od pokrzywdzonego spółce ze S., a ponieważ spółka ta mu zapłaciła, nie mógł wywiązać się co z kolei z obowiązku zapłaty ceny na rzecz (...)

Odnośnie transakcji z firmą (...) J. K. (1) (zarzut z pkt 4) przyznał, że istotnie zakupił węgiel od pokrzywdzonego. Jednocześnie chwycił przedstawił stan swego zadłużenia względem pokrzywdzonego („kwota do uregulowania pozostała około 1500 zł” – k.2243v; „to pan K. jest winien pieniądze mnie, bo zapłaciłem mu więcej niż byłem winien za węgiel” – k.3145v). Utrzymywał, że zapłaty dokonał częściowo w gotówce, a częściowo przez dostawę drewna.

Twierdził, że były sporządzone pokwitowania odbioru pieniędzy przez J. K. (1), jednak nie wie, co z tymi dokumentami się stało.

W zakresie zarzutów z pkt 5, 6, 7, 8, 9 oskarżony G. Z. brak zapłaty na rzecz sprzedających tłumaczył oszukaniem go przez kontrahenta – firmę (...) z B.. Zarazem utrzymywał, że pokrzywdzeni (...) S.A., (...), (...), (...), (...) sp. z o.o. nie ponieśli w rzeczywistości żadnej szkody, gdyż otrzymali należne im kwoty z jego polisy ubezpieczeniowej, w związku z umową ubezpieczenia ryzyka handlowego, jaką zawarł z Towarzystwem (...).

Odnosząc się do czynu na szkodę (...) sp. z o.o. (zarzut z pkt 10), podał, iż jedynie pomagał w przeprowadzeniu transakcji z pokrzywdzonym G. S. (1) („Moją rolą było nawiązać kontakt z firmą (...) i uzyskać od nich jak najlepszą cenę, a rola G. S. (1) było sprzedać nabyty towar po jak najlepszej cenie” – k.3184v). Zastrzegł, że nie orientował się w kondycji finansowej współoskarżonego G. S. (1), jednak wiadomo mu jest, że należności na rzecz pokrzywdzonego zostały w całości uregulowane.

Na temat transakcji przeprowadzonych pod firmą PW (...), oskarżony wyjaśnił, że współpracował z S. Z. i działał na jego polecenie. Swoje zaangażowanie w założenie i działalność firmy tłumaczył chęcią wyświadczenia pomocy współoskarżonemu, poznanemu w barze przy piwie. Przyznał, że PW (...) nie miała majątku i nic mu nie było wiadomo na ten temat, czy S. Z. posiadał jakiegokolwiek oszczędności, jednak przekonywał, że brak środków finansowych nie był problemem, bowiem przedsiębiorstwo (...) miało zajmować się pośrednictwem w handlu. Jakkolwiek początkowo w śledztwie utrzymywał, że przeprowadził w PW (...) wyłącznie jedną lub dwie transakcje w zakresie obrotu stałą („dla firmy (...) innych transakcji nie przeprowadzałem i nie próbowałem przeprowadzać” – k.2248v), a w siedzibie wskazanej firmy bywał stosunkowo rzadko, to w kolejnych przesłuchaniach, w miarę przedstawiania kolejnych zarzutów, przyznał, że jego współpraca z S. Z. osiągnęła w rzeczywistości znacznie większą skalę. Zaznaczył, że wprawdzie wszyscy kontrahenci firmy (...) zostali wyszukani przez niego i w większości to on prowadził z nimi rozmowy, jednak czynił to zawsze w uzgodnieniu i za aprobatą S. Z. („on wiedział o wszystkich transakcjach zarówno zakupu jak i sprzedaży towarów przez firmę (...)” – k.3082; „Generalnie papierowe zamówienia wypełniałem ja, były to zamówienia podpisane już wcześniej in blanco przez oskarżonego Z., który również opatrywał je pieczęcią firmową. Jeżeli w danej chwili zabrakło zamówień podpisanych in blanco przez S. Z., a jego akurat nie było w firmie, to zdarzało się, że ja sam takie zamówienia podpisywałem imieniem i nazwiskiem S. Z., (...) robiłem to za wiedzą oskarżonego Z.” – k.3084; „Każdego dnia S. Z. był informowany o tym, jakie czynności podejmuję w jego firmie, był obecny przy rozmowach telefonicznych, jakie wykonywałem w siedzibie firmy, był w tym wszystkim na bieżąco zorientowany. Były takie informacje z mojej strony, że akurat dzisiaj zakupimy taki a nie inny towar i sprzedamy takiemu a nie innemu odbiorcy” – k.3084). Wyjaśnił, że nie miał formalnego pełnomocnictwa do zajmowania się sprawami PW (...) i z właścicielem przedsiębiorstwa nie łączyła go żadna umowa, a jedynie ustne ustalenia co do tego, jakie transakcje przeprowadzić i jak podzielić spodziewany zysk. Pytany, dlaczego nie realizował tych operacji w ramach swojej własnej firmy, przyznał, że było to spowodowane kondycją finansową PPHU (...) („miałem dłużników i musiałem ją [firmę (...)] reaktywować po odzyskaniu od nich środków pieniężnych” – k.2247v).

Odnośnie zarzutu oszustwa na szkodę firmy (...) M. P. (pkt 11) oskarżony zapewnił, że towar uzyskany od pokrzywdzonego został odsprzedany po korzystnej cenie odbiorcy z K. i transakcja ta była dla PW (...) opłacalna. Jak wyjaśnił, ustalona z M. P. część ceny została uregulowana jeszcze w dniu dostawy, ze środków wypłaconych przez odbiorcę towaru. Nie potrafił wskazać, co miało stać się z pozostałą częścią należności pokrzywdzonego.

Co do transakcji zakupu cementu w spółce (...) (zarzut z pkt 12) podniósł, iż towar został odsprzedany firmie (...) z G. za tę samą cenę, za jaką został nabyty i jakkolwiek PW (...) musiał ponieść jeszcze koszty transportu cementu do odbiorcy, to przedsięwzięcie i tak było dla R. korzystne. Pieniądze, uzyskane tytułem zapłaty od firmy (...), zostały spożytkowane na inne cele niż rozliczenie z dostawcą („zostały przeznaczone na wystrój biura w siedzibie (...) na ul. (...) w R. i nie pamiętam na co jeszcze, na pewno była z tego sfinansowana jeszcze opłata za czynsz i inne rzeczy mające związek z funkcjonowaniem firmy” – k.3082). Jednocześnie, przekonywał, że PW (...) dokonywała jednak jakichś wpłat na rzecz spółki (...) tytułem zapłaty, ze środków, które pochodziły z kolejnych transakcji.

W kwestii czynu na szkodę firmy (...) P. K. (2), M. K. (2) s.c. (zarzut z pkt 13) przyznał, że osobiście kierował w imieniu i na rzecz PW (...) zamówienie na cement oraz wskazywał adresy odbiorców, do których towar miał zostać dostarczony. Wyjaśnił, że w sprawie dostaw rozmawiał z „trzecim wspólnikiem” spółki (...), prowadzącym równoległe w C. przedsiębiorstwo o nazwie (...) (prawidłowo: (...)), a wbrew ustnym ustaleniom na fakturach wystawionych przez sprzedającego została przyjęta wyższa cena, co skutkowało stratą PW (...). Twierdził, że wskazany rozmówca zapewnił go, że w późniejszym czasie obniżenie ceny zostanie dokonane przez wystawienie faktury korygującej, obietnicy jednak nie dotrzymał. Podał, iż odbiorcy cementu – firmy (...), (...) i (...) wypłacili należność, którą S. Z. częściowo wpłacił na swoje konto, a częściowo przelał na konto innych kontrahentów (...) („Wcześniej dostawał ode mnie telefoniczną informację, na jakie rachunki pieniądze mają być wpłacone i w jakich kwotach” – k.3083). Oskarżony nie był w stanie podać, ile wynosi zaległość PW (...) wobec firmy (...), utrzymywał jednak, że dokonywano na rzecz pokrzywdzonego częściowych wpłat nawet przed upływem terminu płatności faktur.

Odnosząc się do zarzutu oszustwa na szkodę spółki (...) (pkt 14), wyjaśnił, że nabycia prętów żebrowanych od pokrzywdzonego dokonał na wyraźną prośbę S. Z. i było to po uprzednim znalezieniu potencjalnego odbiorcy stali. Podkreślił, że przy jego telefonicznych rozmowach z przedstawicielem (...) był obecny S. Z., który nadto sam uzgadniał przez telefon z docelowym odbiorcą, by przysłało faksem potwierdzenie przelewu do biura firmy (...). Oskarżony przyznał, że cena zakupu była wyższa niż cena odsprzedaży do finalnego odbiorcy, decyzję o sfinalizowaniu transakcji tłumaczył jednak dobrem przyszłej współpracy handlowej („Zakupiliśmy mimo to towar w (...) po tej cenie, wiedząc, że ze sprzedaży uzyskamy cenę niższą, bo zależało nam na tym, żeby utrzymać odbiorcę przy sobie” – k.3083v). Twierdził, że polecił S. Z., by ze środków, które wpłynęły od kupującego, dokonać na rzecz spółki (...) częściowej zapłaty („między 15 a 20 tys. złotych” – k.3083v), jednak nie wie, czy ostatecznie pokrzywdzony te pieniądze otrzymał. Jednocześnie, przyznał, że – mimo straty, jaką przyniosła opisana transakcja handlowa – S. Z. wypłacił mu kwotę 5 000 zł („to była według mnie zapłata za czynności, które wykonywałem w firmie (...) już przy wcześniejszych transakcjach, a także za zorganizowanie transakcji z (...)” – k.3083).

Do kwestii niedosłej transakcji ze spółką (...) (zarzut z pkt 15) oskarżony nie potrafił się ustosunkować, stwierdzając, iż nazwa tej firmy nic mu nie mówi („Było wiele takich transakcji, w których zostały wysłane zamówienia w imieniu firmy (...), a mimo to transakcje nie zostały zrealizowane” – k.3083v).

Co do zarzutu oszustwa na szkodę firmy (...) A. C. (pkt 16) podkreślił, że rozliczenia z tym podmiotem układały się „w miarę płynnie” (k.3139), a PW (...) zalega wobec pokrzywdzonej z zapłatą jedynie kwoty rzędu 4-5 tys. złotych. Nie był w stanie określić, z czego wyniknęła ta zaległość, zastrzegł jednak, że przelewów w imieniu PW (...) dokonywał S. Z..

Odnosząc się do zarzutu oszustwa na szkodę firmy (...) (zarzut z pkt 17) oskarżony wyjaśnił, że wstępne warunki dostaw wyrobów hutniczych ustalił z pracownicą P. S., a następnie osobiście udał się na spotkanie z właścicielką firmy i podpisał z nią umowę handlową. Przyznał, że przedstawiał się wówczas jako S. Z. i podpisał się za S. Z. na dokumencie umowy, jednak fakt, że wprowadził kontrahenta w błąd co do swej tożsamości uważał za nieistotny („Uważam, że gdybym powiedział pani S., że nie nazywam się w rzeczywistości S. Z., to to by nie miało związku ze sprawą. Uważam, że P. S. podpisałaby tę umowę handlową nawet wówczas, gdyby wiedział, że nie nazywam się w rzeczywistości S. Z.” – k.3139v). Oświadczył, że poniżej ceny zakupu sprzedano jedynie część towaru uzyskanego z PU (...) i nie upatrywał w tym straty („Nazwałbym to kosztem uzyskania przychodu” – k.3139v). Przyznał, że pokrzywdzona nie otrzymała zapłaty, mimo iż kontrahenci (...) uiszcili należność za dostarczony im towar, lecz – jak zapewnił – z powstaniem zadłużenia nie miał nic wspólnego. Utrzymywał, iż z myślą o zaspokojeniu roszczeń PU (...) z własnej inicjatywy podjął przygotowania do transakcji z „jakąś firmą czeską z K.” i był gotów zaoferować weksle wystawione przez dłużnika jego własnej firmy (...). Swego zainteresowania rozliczeniem długu PW (...) nie potrafił logicznie wytłumaczyć („Mimo, że nie uważałem się za osobę upoważnioną do działania w imieniu firmy (...), a środki za sprzedany towar zniknęły z kont firmy bez mojej wiedzy i zgody, to angażowałem się w rozmowy telefoniczne z pracownikami (...), uspokajając ich, że dostaną zapłatę i zabiegałem o zdobycie środków z transakcji z firmą czeską, bo po prostu P. S. była dla mnie osobą godną zaufania i współpracę z taką firmą uważałem za zaszczyt” – k.3140).

W przedmiocie zarzutu usiłowania oszustwa na szkodę (...) (pkt 18) oskarżony utrzymywał, że miał zapewniony zbyt na zamówione kształtowniki i zamierzał wywiązać się z zobowiązań kupującego, zaś brak możliwości rozładowania towaru pod adresem wysyłkowym wynikał jedynie ze złej organizacji transportu przez pokrzywdzonego.

Co do zdarzenia na szkodę (...) T. S. (pkt 19) wyjaśnił, że przedstawił się pokrzywdzonemu jako S. Z., jednak zapowiedział złożenie zamówienia na wyroby stalowe przez inną firmę. Faktycznie zamówienie to skierował we własnym imieniu, jako właściciel PPHU (...). Zaprzeczył, by powodem, dla którego transakcja nie doszła do skutku była postawa pokrzywdzonego – utrzymywał, iż zamówiona stal miała zostać dostarczona do firmy (...), jednak ostatecznie okazało się, że ustalony odbiorca nie potrzebuje tego rodzaju materiałów i z odbioru zrezygnowano.

Na temat okoliczności czynu na szkodę (...) S.A. (pkt 20) oskarżony nie potrafił podać żadnych informacji.

Co do transakcji z PPHU (...) (zarzut z pkt 21) przyznał, że to on kontaktował się telefonicznie z P. J., zgłaszając zainteresowanie dostawą prętów pod adres firmy (...), jak również wypełnił i wysłał pisemne zamówienie. Podkreślił, że robił to za wiedzą S. Z., którego na bieżąco informował o postępach w transakcji i który złożył in blanco podpis na druku zamówienia. Odnosząc się do roli B. B. (1) w tym zdarzeniu, podał, że oskarżona wystawiła fakturę VAT stwierdzającą sprzedaż prętów przez PW (...) podpisała się za S. Z. i drogą faksową wysłała dokument do firmy (...), co umożliwiło rozładunek towaru i uregulowanie zapłaty na konto przedsiębiorstwa (...). Wyjaśnił, że z transakcji z firmą (...) nie osiągnięto zysku, lecz poniesiono stratę wynikającą z kosztów transportu, przy czym strata ta była wynikiem „huśtawki cenowej” na rynku stali. Pytany o losy środków przelanych przez (...) na konto PW (...) z tytułu dostawy, oświadczył, że nie wie, co się z nimi stało, potwierdził jednak, że osiągnął z opisanego zdarzenia korzyść („nikt przecież za darmo nie pracuje” – k.3142v), bowiem po zrealizowaniu transakcji otrzymał za pośrednictwem rodziców umówioną kwotę 2000 zł od S. Z..

Odnosnie niedosłej transakcji ze spółką (...) wyjaśnił, że zamówiona stal miała zostać odsprzedana firmom (...) i (...). Przyznał, że nie miał zawartej umowy z odbiorcami i nie otrzymał od nich formalnego zamówienia na stal, lecz – jak zapewnił - poczynił z tymi firmami uzgodnienia przed złożeniem zapotrzebowania w spółce (...) i w przypadku, gdyby doszło do planowanych transakcji, to z każdej osiągnąłby znaczący zysk. Utrzymywał, że rozmawiał telefonicznie z M. B. z firmy (...) i w ten sposób ustalił z nim warunki transakcji. Dodał, że środki od firmy (...) miały wpłynąć w dacie dostawy na konto, które chciał założyć w banku (...), jednak nie zdążył otworzyć rachunku z uwagi na zatrzymanie przez Policję. Co do planowanego sposobu rozliczenia oskarżony podawał rozbieżne informacje – raz twierdził, że na jego konto miała wpłynąć pełna zapłata za towar, z której następnie miał uiścić cenę na rzecz spółki (...), innym razem, że (...) miał mu przelać jedynie prowizję za pośrednictwo w transakcji, a zapłatę za dostarczoną stal uiścić bezpośrednio na rachunek (...). Zasadniczo negował udział współoskarżonego G. S. (1) w zdarzeniu – utrzymywał, że dane kontaktowe spółki (...) znalazł w internecie, obecność G. S. (1) w mieszkaniu przy ul. (...) w chwili zatrzymania tłumaczył zwykłą koleżeńską wizytą, a co do ujawnienia w samochodzie G. S. (1) dokumentów firmy (...) oświadczył, że przekazał je współoskarżonemu celem skserowania. Przyznał, jedynie, że zysk z obrotu stalą zamówioną w spółce (...) miał posłużyć do rozliczenia jego długu wobec G. S. (1).

Wyjaśnienia oskarżonego G. Z. uznano za wiarygodne jedynie w takiej części, w jakiej nie pozostawały one sprzeczne z treścią dokumentów zabezpieczonych w postępowaniu karnym oraz zeznaniami pokrzywdzonych i świadków. Dowody te, przywołane szczegółowo w ustaleniach faktycznych, najczęściej przeczą zapewnieniom oskarżonego tak co do korzystnej ceny odsprzedaży towarów, jak i co do kwestii uiszczenia na rzecz pokrzywdzonych przedsiębiorców – całości lub części – zapłaty za towar. Sam fakt, że (...) s.c., PSS (...), (...) S.A., (...), (...), (...), (...) (nabywca wierzycielności przysługującej spółce (...)), (...) s.c., (...) zmuszeni byli do występowania na drogę sądową celem dochodzenia niezaspokojonych roszczeń wyklucza, by uregulowanie należności pokrzywdzonych mogło przedstawiać się tak, jak twierdził oskarżony. Wyjawienie, że zapłata na rzecz pokrzywdzonych nie następowała w należynej wysokości lub w ogóle, pomimo terminowego uregulowania należności przez odbiorcę, najczęściej już w momencie dostawy, zmuszałoby oskarżonego do przyznania, że środki te celowo przeznaczał na inne wydatki, co z kolei poddawałoby wątpliwość jego dobrej woli wywiązania się z zaciąganych zobowiązań. W istocie, już choćby wyjaśnienia współoskarżonego S. Z. odnośnie transakcji z (...) i (...) jednoznacznie podważają szczerą deklarację G. Z., że nie

działał z zamiarem pokrzywdzenia kontrahenta. Przedstawianie aktywów majątku, mających uzasadniać rzekomą wypłacalność oskarżonego, było pozbawione oparcia w dokumentach księgowych, a twierdzenie G. Z. o jego wierzytelnościach względem kontrahentów („rzędu 5-6 mln złotych” – k.3144v) raziło dowolnością, przesłuchiwany przyznał zresztą, że nie występował przeciwko żadnemu z dłużników z pozwem o zapłatę („nie było mnie stać na opłacenie pozwów” – k.3144v). Z jednej strony oskarżony bezkrytycznie podkreślał rzekomą renomę swej firmy, uważając się za ofiarę zabiegów ze strony konkurencji oraz działań urzędu skarbowego, a z drugiej strony - bagatelizował skalę swego zadłużenia („moja firma nie wyłudzała żadnego towaru, wręcz przeciwnie – była podmiotem szanowanym na rynku, a przez działania osób trzecich – ludzi zazdrosnych o rozwój mojej firmy, a także instytucję, jaka jest Urząd Skarbowy, została doprowadzona do stanu, w jakim jest obecnie”, „Te wszystkie kwoty wskazane w zarzutach oskarżenia to jest nic, to są drobne kwoty” – k.3146) Sprzeczne z dokumentami, przedstawionymi przez pokrzywdzonych, jest stanowisko G. Z., jakoby (...) S.A., (...), (...), (...) sp. z o.o. uzyskały odszkodowanie z tytułu jego polisy ubezpieczeniowej. Część spośród pokrzywdzonych - co szczegółowo przedstawiono w ustaleniach faktycznych – istotnie uzyskała odszkodowanie, jednak nie z rzekomej polisy oskarżonego, lecz z umów ubezpieczenia, które zawarli sami pokrzywdzeni na wypadek niewypłacalności kontrahenta. Na marginesie wypada podnieść, że powoływana w wyjaśnieniach oskarżonego firma (...) sp. z o.o. podejmowała działania w celu ustalenia zdolności kredytowej firmy PW (...) na prośbę kontrahentów i zarejestrowała to przedsiębiorstwo w swojej bazie danych z limitem w wysokości o zł i ratingiem na poziomie CC, który oznacza brak zdolności kredytowej (k.1146). W konfrontacji z zeznaniami pokrzywdzonych nie wytrzymują krytyki twierdzenia G. Z. na temat przyczyn, dla których niektóre z transakcji nie doszły do skutku. Za odosobnione i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej należy uznać wyjaśnienia oskarżonego, iż zamawiając stal w spółce (...) posiadał uzgodnienia z firmami (...) na temat dostaw towaru na ich rzecz, świadkowie M. B. i T. K. zaprzeczyli bowiem, by oczekiwali takich dostaw oraz by współpracowali z PPHU (...). Zasadniczo przekonujące były, natomiast, wyjaśnienia oskarżonego G. Z. na temat przebiegu jego współpracy z S. Z. oraz rozeznania tego ostatniego co do transakcji realizowanych w firmie PW (...). Brak jest podstaw do uznania, że G. Z. – w specyficznych okolicznościach, w jakich funkcjonowało biuro przedsiębiorstwa, będące jednocześnie miejscem zamieszkania trójki oskarżonych – mógłby za plecami właściciela PW (...)zaciągać na jego nazwisko zobowiązania i spieniężać nabywane towary, zwłaszcza jeśli tylko S. Z. był władny podjąć pieniądze, które wpływały od kontrahentów jego firmy na konto bankowe. Gdyby przy tym oskarżony G. Z. zmierzał do „globalnego” obciążenia wspólnika, to nie zastrzegaliby, że S. Z. nie miał nic wspólnego z transakcją zakupu wyrobów stalowych od T. S.. Za szczere poczytano także wyjaśnienia oskarżonego co do składania przez niego na dokumentach podpisów za S. Z. – okoliczność ta została uprawdopodobniona opinia biegłego z zakresu badań pisma (k.1980-2070), a nadto potwierdzona wyjaśnieniami współoskarżonych S. Z. i B. B. (1).

Oskarżony **G. S. (1)** (wyjaśnienia – k.2354-2357, 2359-2360, 2361-2364, 2365-2367, 2400-2401, 2408-2414, 2417, 3066-3070, 3075v-3076, 3608v-3609), przesłuchiwany w toku śledztwa, początkowo nie przyznał się do usiłowania wyłudzenia mienia na szkodę spółki (...) i oświadczył, że na temat transakcji z tą firmą nic mu nie wiadomo. Utrzymywał, że jakkolwiek odwiedzał G. Z. w nowo wynajętym mieszkaniu niemal codziennie, jego wizyty nie miały związku z jakimkolwiek planowaniem wspólnego przedsięwzięcia („dzwonił do mnie, abym kupił mu papierosy i przyniósł do domu, bo on nie miał pieniędzy. (...) Mówił, że rozpoczął działalność i nawiązał kontakty z firmami i będzie miał swoje pieniądze” – k.2357). Przyznał, że przebywając u G. Z. w dniu 14 września 2009 r., zanim został zatrzymany, słyszał „cały czas” stukanie do drzwi, jednak gospodarz tłumaczył to najściem przedstawiciela firmy (...) w związku z niespłaconą ratą pożyczki. Co do dokumentów firmy PPHU (...), znalezionych w jego samochodzie, twierdził, że otrzymał je od G. Z. celem powielenia na kserokopiarce.

Podczas przesłuchania przed Prokuratorem w dniu 16 września 2009 r. G. S. (1) przyznał się do współudziału w zdarzeniu na szkodę spółki (...). Wyjaśnił, że wspólnie z G. Z. ustalił, iż ze wskazanej firmy w ramach kilku zamówień zostanie pobrana stal, za którą zapłacą jedynie częściowo, a resztę środków ze spieniężonego towaru zatrzymają dla siebie i zainwestują w dalszy obrót („Prawda jest taka, że od początku było ustalone, że to ostatnie zamówienie nie miało być zapłacone” – k.2363). Wskazał, że potrzebowali dostawcy, który nie będzie od nich żądał przedpłaty, ani ubezpieczenia („My nie mieliśmy w ogóle pieniędzy” – k.2362). Towar miał zostać sprzedany firmie (...), zaś zapłata na rzecz (...) za zrealizowanie początkowych zamówień miała uwiarygodnić PPHU (...) w oczach przedstawicieli

pokrzywdzonego. Oskarżony potwierdził, iż na potrzeby wyszukania dostawcy przekazał G. Z. wizytownik – notatnik z danymi kontaktowymi do firm. Uzgodnił ze współnikiem także sposób podziału spodziewanych korzyści („Tymi pieniędzmi mieliśmy się podzielić w ten sposób, że ja miałem dostać w granicach 50 000 zł, a resztę miał wziąć Z.. Ja miałem dostać te 50 000 zł, bo Z. był mi winien pieniądze. Był mi winien 70 000 zł za to, że ja spłaciłem jego dług w firmie z K., (...) ten dług zapłaciłem w 2007 r.” – k.2363). Powyższe wyjaśnienia G. S. (1) podtrzymał w toku konfrontacji z G. Z..

W toku kolejnego przesłuchania, w dniu 19 kwietnia 2010 r., oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia i utrzymywał, że nie był w żaden sposób zaangażowany w transakcję z (...) sp. z o.o. Oświadczył, że jedynie słyszał od G. Z., iż ten „przeprowadza jakieś transakcje z (...) i że będzie miał pieniądze” (k.2412). Wyjaśnił, że G. Z. poznał w 2006 r., gdy rozszerzył zakres działalności PHU (...) i poszukiwał osoby, która znalazłaby się na handlu materiałami budowlanymi i wyrobami stalowymi. Przyznał, że G. Z. nie został przez niego formalnie zatrudniony, a jedynie w przychodził do jego biura przy ul. (...) w R. i nawiązywał kontakty z kontrahentami, organizując głównie zakup i sprzedaż stali, a od dokonanych transakcji miał wypłacaną prowizję. Wyjaśnił także, że G. Z. posługiwał się w tym czasie nieprawdziwym imieniem i nazwiskiem („przedstawiał się G. S. (1). (...) On mi powiedział, że handlował kiedyś węglem i się nie rozliczył i dlatego on nie chce żeby go rozpoznawano. Ja miałem nawet do niego pretensje o to, że posługuje się nazwiskiem podobnym do mojego, bo miałem z tym problemy, (...) to do mnie dzwoniono z pretensjami, mówiąc, że się ze mną umawiano” – k.2410). Odnośnie transakcji przeprowadzonych przez PHU (...) ze spółką (...) w N., oskarżony zasłonił się niepamięcią („nie pamiętam szczegółów. Coś zostało nie zapłacone, bo pewnie nam nie zapłacono” – k.2413). Co do nabycia stali w firmie (...) wskazał z kolei, że transakcję organizował G. Z., a roszczenia sprzedającego zostały ostatecznie zaspokojone („Nie wywiązaliśmy się w terminie z płatności, nawet było to skierowane do komornika, ale wiem, że zostało to rozliczone” – k.2413).

Po uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów o oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., przesłuchiwany G. S. (1) nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów. Nie kwestionował, że transakcje z wymienionymi podmiotami zostały przeprowadzone, jednak zastrzegł, że zaległości w płatnościach na rzecz pokrzywdzonych były niewielkie i wynikały z problemów finansowych jego firmy. Tak wyrażone stanowisko w przedmiocie zarzutów oskarżony podtrzymał w postępowaniu sądowym. Odnośnie czynu na szkodę spółki (...) (zarzut z pkt 26) wyjaśnił, że nie telefonował do przedstawicieli tej firmy i nie prowadził żadnych rozmów na temat dostaw, nie miał nic wspólnego ze złożeniem przez G. Z. zamówień, nie orientował się również, komu G. Z. chciał zamówiony towar odsprzedać. Twierdził, że wiarygodność, jaką miał wobec G. Z., nie miała być spłacona z obrotu stałą zakupioną w (...), lecz ogólnie z zysków ze wznowionej działalności PPHU (...). Odnosząc się do zarzutów oszustwa na szkodę firm (...) sp. z o.o. (pkt 23), (...) sp. z o.o. (pkt 24) i (...) sp. z o.o. (pkt 25), potwierdził, iż w momencie podejmowania transakcji z wymienionymi przedsiębiorstwami nie posiadał realnych funduszy na uregulowanie płatności, jednak – jak wyjaśnił - liczył, że otrzyma pieniądze od swoich dłużników („miałem jakieś środki pieniężne na koncie bankowym i u siebie w domu, ale nie było tego dużo, w sumie może około 30 tys. złotych. Ponadto spodziewałem się, że moi kontrahenci z innych transakcji spłacą wreszcie zadłużenia, jakie wobec mnie mieli. (...) Wysyłałem dłużnikom wezwania do zapłaty, natomiast w tym czasie nie występowałem przeciwko nim na drogę postępowania sądowego”, „Mimo, że już w listopadzie i grudniu 2006 roku zawarłem transakcje z firmami (...), których nie byłem w stanie rozliczyć w terminie w wysokości wynikającej z faktur, to jednak w styczniu 2007 roku dokonałem kolejnej transakcji z firmą (...), bo miałem zapewnienia od podmiotów, którym odsprzedałem stal z tych dwóch poprzednich transakcji, że do końca 2006 roku uregulują swoje należności wobec mnie” – k.3069v). Powołując się na niepamięć szczegółów, oskarżony nie był w stanie podać, czy towary zakupione w spółkach (...), (...) i (...) zostały w ramach działalności PHU (...) odsprzedane po cenie wyższej, niższej czy równej cenie zakupu. Jednocześnie, przyznał, że towar uzyskany od spółek (...) dostarczył do spółki (...) tytułem kompensaty wcześniej powstałego zadłużenia i że w tym czasie należności pokrzywdzonych firm nie były uregulowane.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego G. S. (1) w zakresie, w jakim wskazał na prowadzenie działalności gospodarczej, potwierdził przejściową współpracę w G. Z. oraz przyznał, że w ramach działalności PPHU (...) zostały przeprowadzone transakcje z podmiotami, określonymi w zarzutach stawianych mu w pkt 23-25 oskarżenia.

Okoliczności te korespondują z wyjaśnieniami współoskarżonego, a fakt zakupu towaru w spółkach (...), (...) i (...) i dalszej ich odsprzedaży został wykazany zgromadzonymi dokumentami. Nieprzekonujące było, natomiast, stanowisko oskarżonego co do motywów przeprowadzenia transakcji i woli wywiązania się z umów z pokrzywdzonymi. Jak wynika z zabezpieczonej dokumentacji księgowej (podatkowa księga przychodów i rozchodów, rejestr zakupów i sprzedaży – segregator nr 3, stanowiący załącznik do akt sprawy), na dzień 30 listopada 2006 r. G. S. (1) posiadał – nie licząc innych nie rozliczonych transakcji – zadłużenie wobec spółki (...) S.A. w wysokości 296 713 zł. Część tego zadłużenia została pokryta kompensatami materiałowymi - towarem, który został zakupiony w pokrzywdzonych firmach (...) i (...). W odniesieniu do towaru nabytego w spółce (...), oskarżony na potrzeby rozliczenia ze (...) S.A. zastosował cenę niższą od ceny zakupu. Trudno też dać posłuch deklaracjom oskarżonego, że miał zamiar zapłacić pokrzywdzonym firmom, jeśli sam nie potrafił wskazać, skąd miałby wziąć w krótkim czasie kwotę ponad dwustu tysięcy złotych, potrzebną na uregulowanie tych należności i na czym opierał założenie, że spłyną do niego zaległe pieniądze od dłużników, od których nawet nie dochodził zapłaty. W zakresie zdarzenia na szkodę spółki (...) Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego z 16 września 2009 r. Późniejszą zmianę wersji wypadków przez G. S. (1) należy poczytać za nieudolną linię obrony. Oskarżony w toku przesłuchania przed Prokuratorem w dniu 16 września 2009 r. wyjawiał szczegółowo zarówno mechanizm oszukańczego przedsięwzięcia, uzgodnionego z G. Z., jak i planowany podział korzyści. Uczynił to, nie mając interesu, by sam siebie obciążać współudziałem w przestępstwie, a swoje twierdzenia podtrzymał w toku konfrontacji z G. Z.. Nieprzekonująco brzmią późniejsze tłumaczenia oskarżonego, jakoby z obawy przed aresztowaniem wymyślił treść wyjaśnień – przeczy im choćby odrębna wzmianka, zamieszczona przez oskarżonego na protokole przesłuchania z 16 września 2009 r. („Chcę oświadczyć na policji nie powiedziałem prawdy gdyż nie chciałem obciążyć swoimi wyjaśnieniami Pana Z.. Podobnie podczas pierwszego przesłuchania w prokuraturze” – k.2364). W kontekście okoliczności usiłowania oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o. trudno też uznać za przypadek regularną obecność G. S. (1) w mieszkaniu współoskarżonego G. Z. w okresie, kiedy ten ostatni nawiązywał kontakty ze spółką (...) (uprzednim kontrahentem PHU (...)), podobnie jak zachowanie G. S. (1) w obliczu próby zatrzymania lokatora mieszkania i fakt ujawnienia w jego samochodzie dokumentów firmy PPHU (...). Nawet w świetle wyjaśnień oskarżonego nie sposób tłumaczyć jego zachowań bezinteresowną życzliwością („Mimo, że rozstaliśmy się w atmosferze nieporozumienia i on cały czas zalegał mi ze spłatą dużej sumy pieniędzy, to jednak później, aż do daty naszego wspólnego zatrzymania odwiedzałem go, zawoziłem mu papierosy, piwo i inne rzeczy” – k.3068v).

Oskarżony **S. Z.** (wyjaśnienia – k.2424-2426, 2453, 2464-2466, 3077-3082) zarówno w toku śledztwa, jak i w postępowaniu przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów częściowo. Wyjaśnił, że G. Z. zaproponował mu otwarcie firmy, gdyż sam nie mógł wykonywać działalności gospodarczej pod własnym nazwiskiem („mówił mi, że ma jakieś problemy z Urzędem Skarbowym” – k.2425; „twierdził, że kiedyś miał swoją własną firmę, ale teraz ma długi” – k.3077v). Zaznaczył, że to właśnie G. Z. – choć nie był nawet pracownikiem PW (...) - zajmował się faktycznym prowadzeniem przedsiębiorstwa, organizowaniem dostaw i zbytu towaru, kontaktami z kontrahentami („Ja zajmowałem się w tej firmie tylko płatnościami, tzn. chodziłem tylko do banku robić przelewy i dokonywać wypłat i wpłat pieniędzy” – k.2425, „Ja się też czasem podpisywałem, gdy on [G. Z.] podsunął jakiś dokument” – k.2426o). Wskazał, że pieniądze uzyskiwane z zawieranych transakcji służyły do użytku ich obu, a także zamieszkującej z nimi B. B. (1) - w tym czasie utrzymywali się w trójkę wyłącznie z działalności pod nazwą PW (...) i nie mieli innych dochodów. Oskarżony potwierdził, iż G. Z. przedstawiał się jako właściciel PW (...), miał również dostęp do pieczętek firmy, a niejednokrotnie podpisywał się nazwiskiem (...) na fakturach i zamówieniach. Na temat transakcji z PPHU (...) (zarzut z pkt 35) wyjaśnił, iż została ona przeprowadzona za jego wiedzą i od początku zakładano, że pokrzywdzony nie uzyska zapłaty w terminie („Te pieniądze miały być wzięte na przetrzymanie (...) Z. miał przeprowadzić jakąś transakcję na swoją firmę (...) i z tego miały być pieniądze dla J.”, „Te pieniądze z transakcji z J. były nam potrzebne na zapłacenie rachunków – za mieszkanie, za prąd i na życie” – k.2424v). W innym miejscu stwierdził, iż G. Z. – obracając towarem z firmy (...) – zamierzał spłacić wobec niego dług, w związku z zaspokojeniem roszczeń kontrahenta z wcześniejszej transakcji („Z. jak się dowiedział, że sprawa (...) trafia do Sądu to wymyślił, że na szybko weźmie towar z innej firmy, żeby spłacić (...)” – k.2426v). Wyjaśnił, że z myślą o spieniężeniu towaru i „przytrzymaniu” uzyskanych pieniędzy została też przeprowadzona transakcja z firmą (...). Zdarzenia na szkodę PU (...) oraz firmy (...) oskarżony przedstawiał jako samodzielne przedsięwzięcia G. Z.. Co do pozostałych firm, wymienionych w zarzutach oskarżenia (

(...) S.A., (...), (...) (...), (...), (...)), podał, iż ich nazwy nic mu nie mówią. Jednocześnie utrzymywał, że stan zadłużenia jego przedsiębiorstwa oraz stan środków na koncie bankowym w ogóle go nie interesował, a wszelkich płatności dokonywał na rzecz podmiotów i w kwotach, wskazanych mu przez G. Z..

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego Z. odnośnie okoliczności zarejestrowania działalności gospodarczej pod nazwą PW (...) i wiodącej roli G. Z., faktycznie zarządzającego firmą. Biorąc pod uwagę, że S. Z. nie miał wykształcenia ani doświadczenia potrzebnego do rozpoczęcia działalności handlowej, przekonującym jest, że nie on był inicjatorem założenia PW (...) i nie on osobiście organizował zakup i sprzedaż towarów. Zasłanianie się, natomiast, brakiem rozeznania co do interesów, jakie były prowadzone pod firmą PW (...), a nawet jakiegokolwiek zainteresowania kondycją przedsiębiorstwa, jest, natomiast, nieskuteczną próbą ekskulpowania się przez oskarżonego w obliczu grożącej mu odpowiedzialności karnej. Przeciwna okoliczność wynika wprost z wyjaśnień G. Z.. Poza tym trudno logicznie zakładać, że oskarżony S. Z. podpisywałby przedkładane mu dokumenty, składał podpisy in blanco na zamówieniach, dokonywał dyspozycji na rachunkach bankowych i korzystał z wpływających tam środków, a także angażował się w rozmowy na temat zaspokojenia roszczeń pokrzywdzonego (PU (...)), gdyby nie aprobował działań współoskarżonego i nie poczytywał je za wspólne przedsięwzięcie. Wyjaśnienia oskarżonego co do przebiegu transakcji z firmami (...) i (...) świadczą, zresztą, dobitnie, że S. Z. znał i akceptował mechanizm uzyskiwania towarów z odroczonej terminem płatności, a następnie wydatkowania środków z odsprzedaży towarów na inne cele niż spłatę zobowiązań pokrzywdzonych. Na marginesie wypada przypomnieć, iż za oszustwo na szkodę (...) sp. z o.o., którego wyłączne sprawstwo oskarżony przypisywał G. Z., został wydany prawomocny wyrok skazujący wobec S. Z. (IX K 538/09 Sądu Rejonowego w Rybniku). Wbrew temu, co utrzymuje oskarżony, nie mógł on również spłacić rzekomo przed postępowaniem karnym kwoty 40 000 zł na rzecz (...), jeśli wierzytelność pokrzywdzonego opiewała na 51 420,97 zł, pokrzywdzony musiał dochodzić na drodze sądowej należności w kwocie 31 420,97 zł, a postępowanie egzekucyjne przeciwko S. Z. zostało umorzone wobec całkowitej bezskuteczności. Brak było, natomiast podstaw, by podważyć stanowisko S. Z. w przedmiocie zarzutu z pkt 33 aktu oskarżenia. Brak związku pomiędzy czynem na szkodę firmy (...) a osobą oskarżonego (o czym szczegółowo w dalszej części uzasadnienia) potwierdzają wyjaśnienia G. Z. i zeznania pokrzywdzonego oraz treść zamówień na towar, skierowanych przez G. Z. w imieniu jego własnej firmy.

Oskarżona **B. B. (1)** (wyjaśnienia – k.2342-2344, 2347-2348, 2351, 3062v-3066, 3605, 3609) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu częściowo- zakwestionowała swój udział w oszustwie na szkodę PPHU (...), a przyznała się jedynie do tego, że „nieświadomie” (k.3062v), „z rozpędu” (k.3064v) sfalszowała podpis właściciela PW (...) na dokumencie faktury. Wyjaśniła, że pod nieobecność S. Z. wypisała fakturę sprzedaży stali z PW (...) na rzecz (...) w R., złożyła na niej podpis za S. Z. oraz wysłała tak podrobioną fakturę do kupującego. Wskazała, że posiadała notarialne pełnomocnictwo do reprezentowania PW (...), mimo to nie podpisała się własnym nazwiskiem („Ja właśnie nie wiem, nie umiem wytłumaczyć, dlaczego na tej jednej fakturze dla (...) nie odcisnęłam własnej pieczęci pełnomocnika i nie podpisałam się swoim imieniem i nazwiskiem, tylko imieniem i nazwiskiem S. Z.” – k.3063). Jednocześnie, oskarżona przyznała, iż wiedziała, że faktura jest potrzebna do uzyskania zapłaty od nabywcy i wypisała jej treść zgodnie ze wskazówkami G. Z.. Potwierdziła, że z pieniędzy, które wpłynęły od firmy (...) na konto S. Z. otrzymała kwotę 8000 zł, a nadto oboje z S. Z. sfinansowali wspólny wyjazd wypoczynkowy do U.. Minimalizowała swoje zaangażowanie w sprawy firmy („G. Z. zajmował się handlem stalą. Ja nie pomagałam mu, poza tym, że czasami jakąś fakturę wypisywałam”, „jak G. załatwiał jakieś sprawy to ja wołałam wychodzić z pokoju, żeby tego nie słyszeć”, „nie chciałam słuchać, co się dzieje w firmie (...) i nic wiedzieć o interesach G. Z.” – k.2343). Przyznała, że orientowała się, iż PW (...) miało kłopoty finansowe i zalegało kontrahentom z płatnościami („wiecznie było coś nie zapłacone, ciągle dzwoniono na telefon stacjonarny firmy z pytaniem, kto się zajmuje płatnościami” – k.2342v). Zaznaczyła, że sama środkami na rachunku firmowym nie dysponowała, zaś dokonywaniem płatności w określonych kwotach i na rzecz określonych dostawców zajmował się S. Z., zgodnie ze wskazówkami, jakich udzielił mu G. Z..

Wyjaśnienia oskarżonej uczyniono podstawą ustaleń faktycznych w sprawie w części, w jakiej B. B. (1) wskazała na swoje zatrudnienie w PW (...) i nieformalny podział obowiązków pomiędzy G. Z. i S. Z. przy prowadzeniu spraw firmy, a także wyjawiała, że PW (...) zalegała z płatnościami wobec kontrahentów, okoliczności te znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Podobnie oceniono te fragmenty wyjaśnień, w których oskarżona

przyznała się do sfalszowania podpisu właściciela PW (...) na fakturze sprzedaży stali dla (...) i do otrzymania od S. Z. pieniędzy po przelaniu środków przez odbiorcę faktury, ponieważ fakty te wynikają także z wyjaśnień G. Z. i S. Z. oraz z historii operacji na rachunku bankowym B. B. (1). Nie wytrzymały, z kolei, krytyki – w konfrontacji z zasadami logiki i doświadczenia życiowego – zapewnienia B. B. (1), jakoby nie orientowała się, na czym polega działalność współoskarżonych w ramach PW (...), zwłaszcza jeśli zważyć na bliskie relacje łączące ją z obu mężczyznami (z wyjaśnień oskarżonej wynika, że w różnych okresach czasu była konkubina raz G. Z., raz S. Z.) i fakt, że biuro PW (...) mieściło się w mieszkaniu, zajmowanym wspólnie przez całą trójkę, a oskarżona posiadała pełnomocnictwo do reprezentowania firmy. Co więcej, oskarżona niejednokrotnie rozmawiała osobiście i telefonicznie z kontrahentami ponagającymi o zapłatę za towar, kwitowała odbiór faktury z PPHU (...), razem z S. Z. pojechała do siedziby PU (...) na rozmowy w sprawie spłaty zaległości, korzystała z pieniędzy przelewanych przez finalnych odbiorców, a także była świadkiem, jak oskarżony G. Z. wprowadzał rozmówców w błąd co do swej tożsamości, podając się za S. Z.. Jak wyjawiała podczas przesłuchania na rozprawie, S. Z. i G. Z. praktykowali sprzedaż towaru poniżej ceny zakupu albo bez zysku („oni zawsze mówili, że to się nadrobi. (...) Ja nie wiem, w jaki sposób miało nastąpić to nadrobienie strat” – k.3064v; „Nie pamiętam, czy nasza firma często brała towar na faktury z odroczonym terminem płatności. Jeżeli już taka sytuacja miała miejsce, to nie pamiętam, z jakich środków były przeznaczone pieniądze na uregulowanie faktury”). Jeśli przy tym zważyć, iż oskarżona wiedziała, że S. Z. nie posiadał żadnych środków finansowych na uruchomienie działalności gospodarczej, to musiała zdawać sobie sprawę, że pieniądze wydatkowane przez nią i współoskarżonych nie mogą stanowić legalnego zysku z obrotu towarowego, lecz są uzyskiwane z pokrzywdzeniem interesów dostawców. Nie dano też wiary twierdzeniu oskarżonej, że przelew kwoty 8000 zł po transakcji z (...) stanowił wypłatę jej wynagrodzenia za pracę, skoro wysokość kwot otrzymywanych przez nią we wcześniejszym okresie była znacząco niższa („początkowo około 1000 złotych, potem było podwyższane, ale nigdy nie dostawałam wynagrodzenia wyższego niż około 3000 zł miesięcznie” – k.3063v).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków P. K. (1), Ł. K., M. A., J. K. (1), W. C., J. K. (2), E. S., J. T., B. S., J. M., G. S. (2), B. K., E. W., M. P., B. D., I. P., K. K. (1), F. T., M. K. (2), M. M. (2), M. F., Z. A., J. R., B. Ż., J. B., A. C., R. D., P. S., I. N., R. S., T. S., J. O., P. J., M. B., E. K., A. J., T. K., H. B., K. K. (2). Osoby te zrelacjonowały okoliczności transakcji objętych zarzutami, stan zadłużenia wynikający z niewykonania zobowiązań i losy ewentualnego postępowania egzekucyjnego, a także sposób zadysponowania przez oskarżonych towarem, uzyskanym w wyniku poszczególnych czynów. Ich zeznania były wyważone, wewnątrznie niesprzeczne i korespondowały z treścią dokumentów, załączonych do akt sprawy.

Zeznania świadka T. T. (1) – funkcjonariusza KMP w R. były przydatne dla ustalenia okoliczności zatrzymania oskarżonych G. Z. i G. S. (1) w dniu 14 września 2009 r. Wiedzę o relacjonowanych wydarzeniach świadek powziął wyłącznie w toku czynności służbowych, a jego zeznania korespondują z treścią protokołów zatrzymania osoby i przeszukania pomieszczeń.

Wzajemnie uzupełniające się zeznania świadków P. R. i A. Ś. miały znaczenie dla odtworzenia stanu faktycznego jedynie w zakresie ubocznego wątku sprawy – działalności G. S. (1) i G. Z. w ramach firmy (...).

Z uwagi na sprzeczność z zeznaniami przedstawicieli Mag-Kas (J. R., B. Ż., J. B.) nie dano wiary zeznaniom świadka W. W..

Zeznania pozostałych świadków, zawnioskowanych do odczytania na rozprawie (protokół – k.3721-3722), nie miały bezpośredniego związku z zarzutami oskarżenia.

Świadkowie J. Z., L. Z. i B. Z. jako osoby najbliższe względem oskarżonego G. Z. skorzystali z uprawnienia do odmowy składania zeznań (protokoły rozprawy – k.3272v, 3610).

Sąd podzielił w całości opinie biegłych z zakresu informatyki i z zakresu badań pisma – zostały one sporządzone przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę specjalistyczną i doświadczenie w opiniowaniu, zawierały rzeczowe uzasadnienie, a żadna ze stron nie kwestionowała ich spójności i zupełności.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego fakt popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów oraz wina oskarżonych nie budzą wątpliwości.

Oskarżeni są osobami dorosłymi, sprawnymi umysłowo, posiadającymi stosowne do wieku i wykształcenia wiedzę i doświadczenie życiowe, świadomymi bezprawności podejmowanych działań. W stosunku do oskarżonych G. Z., G. S. (1) i B. B. (1) nie ujawniły się w toku postępowania karnego jakiejkolwiek okoliczności, poddające w wątpliwość jego poczytalność. Z opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej osoby S. Z. (k.2518-2519) wynika z kolei, że oskarżony nie jest upośledzony umysłowo, nie wykazuje zaburzeń psychotycznych, a stwierdzono u niego jedynie szkodliwe używanie alkoholu. Biegli psychiatrzy wskazali jednoznacznie, że tempore criminis opiniowany miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. W tym stanie rzeczy, wobec jednoczesnego braku okoliczności wyłączających bezprawność czynu lub winę sprawców, spełnione zostały przesłanki przypisania oskarżonym odpowiedzialności karnej za ich bezprawne, karalne, karygodne i zawinione czyny.

Działania oskarżonych w ramach przypisanych im czynów zostały podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i polegały każdorazowo na doprowadzeniu lub usiłowaniu doprowadzenia poszczególnych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na skutek wprowadzenia w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania umownego. Między działaniami oskarżonych a podjęciem przez pokrzywdzonych określonych dyspozycji majątkowych (kontynuowanie stosunku najmu bądź zawarcie umowy sprzedaży i wydanie towaru) zachodził związek przyczynowy, bowiem gdyby pokrzywdzeni (ich przedstawiciele) nie działali w błędzie i w zaufaniu do deklaracji kontrahenta o gotowości wykonania świadczenia wzajemnego w umówionym terminie, na transakcje z oskarżonymi by się nie zdecydowali bądź dokonaliby tych transakcji na bardziej rygorystycznych warunkach, żądając w szczególności odpowiedniego zabezpieczenia. Należy w tym miejscu przypomnieć, że w świetle stanowiska orzecznictwa i judykatury, niekorzystne rozporządzenie mieniem nie musi nawet polegać na powstaniu realnej straty w sensie materialnym – rozporządzeniem takim jest każda czynność o charakterze określonej dyspozycji majątkowej, odnosząca się do ogółu praw majątkowych i zobowiązań kształtujących sytuację majątkową, która skutkuje ogólnym pogorszeniem sytuacji pokrzywdzonego, w tym zmniejszeniem szans na zaspokojenie roszczeń w przyszłości (tak m.in. wyrok SN z 10 czerwca 2010 r., IV KK 1/10, Lex nr 590282; postanowienie SN z 3 kwietnia 2012 r., V KK 451/11, Lex nr 1163989; wyrok SN z 6 maja 2010 r., II KK 256/09, Lex nr 583778). Zapewnienia oskarżonych (G. Z., G. S.), iż nabywając towary zakładali spłatę zobowiązań wobec dostawców i nie działali z zamiarem pokrzywdzenia kogokolwiek, nie mogą wyłączać ich odpowiedzialności karnej. Znamię oszustwa, stanowiące skutek przestępstwa z art.286§1 k.k., wypełnione zostaje także i wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem w sposób niekorzystny np. dlatego, że wskutek wprowadzenia w błąd dochodzi do zawarcia transakcji o wyższym stopniu ryzyka niż ten, który istnieje w przekonaniu pokrzywdzonego lub naraża pokrzywdzonego na konieczność windykacji lub egzekucji należności. Konsekwentnie, fakt, że należności z niektórych transakcji z zostały częściowo uregulowane (na ogół, zresztą, w sytuacjach, gdy u danego pokrzywdzonego dokonywano zakupu więcej niż raz, a zapłata za początkowe dostawy miała uwiarygodnić kupującego jako kontrahenta) albo że pewne należności udało się ściągnąć na drodze przymusowego dochodzenia roszczeń, nie odbierają tym transakcjom cech niekorzystnego rozporządzenia. Tym bardziej niekorzystnego charakteru rozporządzenia mieniem nie eliminuje uzyskanie przez niektórych pokrzywdzonych odszkodowania z tytułu ubezpieczenia ryzyka kredytowego, jeśli to pokrzywdzeni jako ubezpieczający ponosili ciężar finansowania składki ubezpieczeniowej, a na uzyskanie pełnego pokrycia szkody i tak nie mogli liczyć z uwagi na potrącanie im przez towarzystwa ubezpieczeń tzw. wkładu własnego.

W ustalonym stanie faktycznym nie może budzić wątpliwości, że oskarżeni – dopuszczając się poszczególnych, przypisanych im przestępstw – działali z zamiarem bezpośrednim: chcieli uzyskać korzyść majątkową i chcieli użyć w tym celu określonego sposobu działania lub zaniechania. Ponieważ oskarżeni w większości kwestionowali, by ich intencją było wyłudzenie świadczenia od pokrzywdzonych, przy ustalaniu ich zamiaru należało „brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć sprawca na korzyść rozporządzającego mieniem, (...) jego stosunek do

rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności” (wyrok SA w Katowicach z 10 grudnia 2009 r., II AKa 361/2009, Lex nr 574478; analogicznie: wyrok SN z 19 kwietnia 2005 r., WA 8/05, OSNwSK 2005/1/794). W świetle poczynionych ustaleń na temat kondycji finansowej firm PPHU (...), PHU G. S. (1) i PW(...), rozmiaru zobowiązań zaciąganych przez oskarżonych względem kontrahentów i ich zachowania po zadysponowaniu mieniem przez pokrzywdzonych, w związku z upływem terminów płatności faktur, należy zasadnie przyjąć, że oskarżeni nie zamierzali, ani nie mieli realnych możliwości, by wywiązać się ze swoich obowiązków umownych. Oskarżeni na odsprzedaży towarów nie zarabiali w ogóle lub osiągalni niewielki zysk, nie pokrywający w żaden sposób kosztów prowadzonej działalności. Cena uzgodniona z odbiorcą często była niższa od ceny zakupu towaru od pokrzywdzonych, wobec czego opisana działalność nie miała być prawa rentowną. Oskarżeni w różnych konfiguracjach osobowych kreowali po prostu kolejne zobowiązania w celu spłaty roszczeń tych wierzycieli, którzy akurat wykazywali większą aktywność i determinację w dążeniu do odzyskania należnych im pieniędzy. Środki ze spieniężonych towarów nie były przeznaczane (lub były przeznaczane w niewielkiej części) na zaspokojenie podmiotów, od których zostały nabyte, a dokonywanie coraz to nowych transakcji zakupu nakręcało spiralę zadłużenia. Jednocześnie, wyroby, którymi handlowano w ramach PPHU (...), PHU G. S. (1) i PW (...) były towarami powszechnie dostępnymi, a działalność, sprowadzająca się do „przekierowywania” towaru do finalnego odbiorcy, była pozbawiona ekonomicznego uzasadnienia. Przedsiębiorcy na rynku stali czy węgla mogli – bez potrzeby korzystania z pośrednictwa dodatkowego podmiotu – kontaktować się wprost z podmiotami oferującymi dostawę. Oskarżeni nie uzyskiwali od pokrzywdzonych specjalnych rabatów czy upustów, które dawałyby im podstawy do konkurencyjnej sprzedaży towarów. Co więcej, kiedy nabyty towar sprzedawany był poniżej wartości albo przeznaczany na skompensowanie innych zadłużeń, z gruntu rzeczy wykluczone było wywiązanie się przez oskarżonych z obowiązku zapłaty ceny w umówionym terminie, zwłaszcza w sytuacji nieposiadania przez nich zaplecza finansowego w postaci środków pieniężnych czy zapasów materiałowych. O okolicznościach tych oskarżeni nie informowali pokrzywdzonych, celowo zatajali przed nimi rzeczywiste położenie finansowe, stwarzając pozory własnej wiarygodności (zapewnianie o gotowości uregulowania zapłaty przed rozładunkiem towaru, deklaracje nawiązania długofalowej współpracy itp). Jak podkreśla się w orzecznictwie na gruncie spraw o oszustwa, „można zgodzić się z założeniem, że kontrahent w transakcji dwustronnej nie ma obowiązku ujawnienia sytuacji materialnej swojej firmy, niemniej jednak tylko wówczas nie będzie to miało charakteru wprowadzenia w błąd w rozumieniu przepisu art.286§1 k.k., gdy podmiot taki przy zachowaniu reguł kupieckich, którym druga strona umowy ma prawo ufać, będzie miał faktyczną możliwość realizacji przyjętego na siebie umownie zobowiązania w dacie jego powstania, bez świadomego powodowania szkody w majątku swego wierzyciela. W przeciwnym razie tworzenie fikcji poprzez zatajanie faktycznego standingu firmy jest kreowaniem mylnego wyobrażenia o możliwościach spłaty zadłużenia w umówionym terminie, a nie w ogóle w czasie bliżej nieoznaczonym, prowadzącym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, stanowi przestępstwo oszustwa i jest formą zadłużenia w rozumieniu prawa cywilnego opartego na czynie niedozwolonym. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji nabywania towarów z opóźnionym terminem zapłaty, kiedy to w szeregu wypadkach strony naruszają podstawowe zasady prawa cywilnego i obyczaju kupieckiego, burząc pokładane w nich zaufanie kontrahenta, ze właściwie wywiążą się z umowy, mimo że z góry wiadomym jest, o czym w sposób zamierzony nie informuje się, że jest to niemożliwe i spowoduje stratę jego majątku” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 kwietnia 2000 r., II AKa 71/00, OSA 2001/7-8/54).

Okoliczności czynów na szkodę (...) sp. z o.o., PUH (...), (...) sp. z o.o., (...) P. K. M. K. s.c., (...) sp. z o.o., (...) L. K. i wspólnicy sp.j., (...) A. C., PU (...) P. S., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., PPHU (...) G. J., (...) sp. z o.o., wskazują, iż zostały one popełnione w warunkach współsprawstwa (art.18§1 k.k.). Nie ma w tym stanie rzeczy znaczenia, który ze współdziałających w popełnieniu danego czynu oskarżonych realizował znamiona czynu zabronionego. Oskarżeni przystępowali wszakże do wspólnego przedsięwzięcia ze świadomością, że działają w ramach porozumienia, z określonym podziałem zadań, z perspektywą uczestniczenia w podziale korzyści. Ustaloną rolą G. Z. było organizowanie zakupu i sprzedaży towarów oraz kontaktowanie się z kontrahentami, G. S. (1) i S. Z. tworzyli formalne warunki do przeprowadzania transakcji gospodarczych w ramach firm zarejestrowanych na własne nazwiska oraz umożliwiali dzięki rachunkom bankowym przyjmowanie i operowanie środkami ze spieniężonego towaru. Z kolei B. B. (1) – wiedząc o zamiarze wyłudzenia stali z PPHU (...) – zaakceptowała to przedsięwzięcie i aktywnie przyczyniła się do obrócenia uzyskanym towarem, fałszując fakturę sprzedaży i wysyłając ją nabywcy na potrzeby

uregulowania zapłaty na rzecz PW (...), po czym uczestniczyła w podziale korzyści z przestępstwa. Należy pamiętać, że „o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika więc, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców” (wyrok SN z 29 czerwca 2006 r., V KK 391/05, OSNwSK 2006/1/1289).

Sąd podzielił w rezultacie – wyrażone w akcie oskarżenia - stanowisko Prokuratora co do proponowanej kwalifikacji prawnej czynów, uznając, iż prawidłowo odwołano się przy ocenie prawnej zdarzeń do przepisu, który statuuje przestępstwo oszustwa. W przypadkach, gdy działania oskarżonych nie doprowadziły do zamierzonego skutku, czyny zakwalifikowano jako udolne usiłowanie oszustwa, bowiem dokonanie było obiektywnie możliwe, a jedynie z przyczyn od nich niezależnych od sprawców do rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego nie doszło. W zakresie zdarzenia, przypisanego B. B. (1), koniecznym było zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji z art.286§1 k.k. w zw. z art.270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k., bowiem oskarżona jednym czynem wyczerpała nadto znamiona fałszerstwa dokumentu. W przypadku oszustwa dokonanego na szkodę P. S. (zarzuty z pkt 17 wobec G. Z., z pkt 31 wobec S. Z.) oraz usiłowania oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o. (zarzuty z pkt 22 wobec G. Z., z pkt 26 wobec G. S. (1)) o przyjęciu kwalifikowanej postaci przestępstwa decydowała wartość mienia, odpowiadająca legalnej definicji mienia znacznej wartości (art.115§5 k.k.). W zakresie czynów zarzucanych G. Z. w pkt 3 i 4 aktu oskarżenia oraz S. Z. w pkt 27 i 28 aktu oskarżenia ocena prawna zdarzeń musiała uwzględniać także przepis art.64§1 k.k., określający działanie w warunkach recydywy podstawowej. Oskarżony G. Z. był uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z 30 maja 2001 r., sygn. akt V K 156/97 (odpis - k.2183-2186), m.in. za przestępstwo z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.270§1 k.k. i art.271§1 i §3 k.k. w zw. z art.297§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. przy zast. art.11§2 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 5 września 1996 r. do 5 marca 1998 r. (zaliczenie tymczasowego aresztowania). Z kolei oskarżony S. Z. był prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 18 lipca 2003 r., sygn. akt III K 306/02 (odpis – k.3018-3020) za przestępstwo z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 24 października 2002 r. do 12 września 2003 r. (zaliczenie tymczasowego aresztowania). Występki przypisane oskarżonym uprzednimi wyrokami skazującymi należą do kategorii umyślnych przestępstw podobnych (art.115§3 k.k.) do występków oszustwa, objętych w niniejszej sprawie – odpowiednio - zarzutami z pkt 3 i 4 wobec G. Z. oraz zarzutami z pkt 27 i 28 wobec S. Z.. Zarazem, wskazanych ostatnio przestępstw oskarżeni dopuścili się przed upływem sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej odpowiednio wyrokiem w sprawie V K 156/97 Sądu Okręgowego w Katowicach (G. Z.) oraz III K 306/02 Sądu Rejonowego w Rybniku (S. Z.).

Ponieważ czyny, przypisane oskarżonemu G. Z. odpowiednio w ramach pkt 3, 4, 5, 7 wyroku, oskarżonemu G. S. (1) – w ramach pkt 12 wyroku, a oskarżonemu S. Z. – odpowiednio w ramach pkt 16 i 18 wyroku zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, a przy tym wypełniały znamiona tego samego przepisu części szczególnej kodeksu karnego, Sąd uznał, iż tworzą one ciągi przestępstw. Zrealizowanie znamion tego samego typu czynu zabronionego raz w formie dokonania, a raz usiłowania nie stanowiło przeszkody dla przyjęcia konstrukcji z art.91§1 k.k. (tak również: uchwała SN z 11 sierpnia 2000 r., I KZP 17/00, OSNKW 2000/7-8/56). Za należące do jednego ciągu przestępstw należało także uznać występki oszustwa zrealizowane działaniem jednorazowym oraz czynem ciągłym (art.12 k.k.).

Sąd uznał, że w sprawie brak było dowodów, pozwalających przypisać oskarżonemu S. Z. przestępstwa usiłowania oszustwa na szkodę PPUH (...) T. S.. Prokurator zarzucił S. Z. popełnienie wskazanego czynu wspólnie i w porozumieniu z G. Z., w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod szyldem PW (...). Oskarżony G. Z. zaznaczył, tymczasem, że nabycie stali w przedsiębiorstwie (...) miało być jego samodzielnym przedsięwzięciem, a S. Z. nie miał z tą transakcją nic wspólnego. Okoliczność tę uwiarygodnia treść zamówienia z 25 maja 1999 r. skierowanego

do firmy (...), bowiem w nagłówku dokumentu w charakterze zamawiającego widnieje PPHU (...), pod jego treścią – podpis złożony na odcisku pieczęci: „Właściciel i Prezes – G. Z.”. Jak ustalono w toku przewodu sądowego, oskarżony G. Z. w kontaktach z pokrzywdzonym przedstawiał się, wprawdzie, jako S. Z., jednak wspominał, że działa na rzecz innej firmy, która przysłała pisemne zamówienie. Świadek T. S. na okazanej mu tablicy poglądowej wskazał fotografię, przedstawiającą właśnie G. Z., zeznając, iż jest to mężczyzna, którego znał pod pseudonimami: S. Z.. W sytuacji gdy zarazem oskarżony S. Z. zanegował swój udział w przedmiotowym zdarzeniu, a brak jest jakichkolwiek dowodów na jego zaangażowanie w popełnienie przestępstwa, czy choćby konkludentne porozumienie z G. Z., uniewinniono oskarżonego S. Z. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 33 aktu oskarżenia, a kosztami procesu w tej części obciążono Skarb Państwa.

Oskarżony G. Z. ma 42 lata, był dotychczas sześciokrotnie karany – za przestępstwa przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu oraz wiarygodności dokumentów (informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k.3691-3692, odpisy wyroków skazujących – k.2201-2205, 2188, 2191, 2195, 2198-2199, 3518-3528, wyrok łączny w sprawie V K 141/10 Sądu Okręgowego w Katowicach – k.3539-3543). Od chwili zatrzymania w dniu 14 września 2009 r. pozostaje pozbawiony wolności w związku z wprowadzaniem kolejno do wykonania kar orzeczonych prawomocnymi wyrokami we wcześniejszych sprawach (zawiadomienia o wykonywaniu kary – k.2169-2177). Oskarżony z zawodu jest ślusarzem – spawaczem, przed zatrzymaniem nie był formalnie zatrudniony i nie figurował w ewidencji bezrobotnych, deklaruje brak oszczędności, nie posiada majątku. Pozostaje rozwiedziony, na utrzymaniu ma jedno małoletnie dziecko, na które zobowiązany jest regulować alimenty w wysokości 300 zł miesięcznie.

Oskarżony S. Z. ma 33 lata, był dotąd czterokrotnie karany - za przestępstwa przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przeciwko działalności instytucji państwowych (informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k.3694, odpisy wyroków skazujących – k.3002, 3015, 3018-3020, 3106). Nie ma wyuczonego zawodu, nie pracuje i nie jest zarejestrowany jako bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych, deklarując dochód w wysokości około 1000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku i nie ma nikogo na utrzymaniu.

Oskarżony G. S. (1) ma 55 lat, w świetle informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k.3689) pozostaje osobą nie karaną. Z zawodu jest inżynierem telekomunikacji, zatrudniony jest w Zakładzie Ochrony (...) z siedzibą w R. na stanowisku prezesa zarządu, deklaruje zarobki w wysokości 2600 zł miesięcznie, jest współwłaścicielem nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny przy ul. (...) w R. oraz samochodu osobowego marki O. (...) rok prod. 1998. Jest żonaty, na utrzymaniu ma niepracującą żonę i dwoje dzieci.

Oskarżona B. B. (1) ma 37 lat, w świetle informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k.3696) pozostaje osobą nie karaną – wcześniejsze skazania w sprawach II K 446/06 Sądu Rejonowego w Żorach (k.3006-3013) i III K 579/07 Sądu Rejonowego w Rybniku (k.3000-3001) uległy aktualnie zatarciu (k.2740). Oskarżona jest mężatką, przy czym nie pozostaje we wspólnym pożyciu z mężem. Nie pracuje i nie jest zarejestrowana jako bezrobotna, nie posiada majątku, zamieszkuje z konkubentem, na którego utrzymaniu pozostaje.

Mając na względzie rodzaj i okoliczności popełnienia przestępstw, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia, Sąd wymierzył G. Z.:

- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k., opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku – karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k., opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku – karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k., opisane w pkt 3 i 4 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- za występki z art.286§1 k.k. opisany w pkt 3 części wstępnej wyroku i występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisany w pkt 6 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k., opisane w pkt 7, 8 i 9 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k., opisany w pkt 10 części wstępnej wyroku – karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k. opisane w pkt 11, 12 i 21 części wstępnej wyroku, występki z art.286§1 k.k. opisane w pkt 13, 14 i 16 części wstępnej wyroku oraz występki z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. opisane w pkt 15, 18, 20 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisany w pkt 17 części wstępnej wyroku – karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., przypisany oskarżonemu w pkt 9 wyroku – karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za występki z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k., opisany w pkt 22 części wstępnej wyroku – karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzone kary jednostkowe połączono przy zastosowaniu częściowej absorpcji, orzekając wobec oskarżonego karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Uwzględniono przy tym kryteria oceny związku przedmiotowo-podmiotowego i czasowo-przestrzennego poszczególnych czynów, przypisanych w wyroku. Oskarżony dopuścił się ogółem 22 przestępstw, na przestrzeni znacznego czasu (9 lat), na obszarze obejmującym teren kilku miejscowości, samodzielnie oraz w różnych konfiguracjach osobowych, działając na szkodę różnych pokrzywdzonych, jakkolwiek wszystkie przestępstwa były skierowane przeciwko tożsamym dobrom prawnym i zasadniczo zostały popełnione przy zastosowaniu jednej metody działania. Orzekając kary jednostkowe, Sąd baczyl, by pozostawały one adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, a zarazem spełniały potrzeby prewencji generalnej oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie wymiar kary winien spełnić względem sprawcy. Zważono przy tym, że oskarżony dopuścił się przypisanych występków w sposób przemyślany, zorganizowany oraz z niskich pobudek. Również stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów przedstawiał się jako znaczny – świadczy o tym rodzaj naruszonych dóbr prawnych (prawo własności oraz prawidłowość obrotu gospodarczego), wartość wyłudzonego mienia, powtarzalność bezprawnych działań, współdziałanie w dokonaniu przestępstw z innymi osobami (w przypadku czynów z pkt 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 22). Dążąc – wielokrotnie - do uzyskania wymiernej korzyści kosztem uszczerbku finansowego pokrzywdzonych, oskarżony wykazał się brakiem hamulców moralnych, nie podejmując przy tym w większości starań o naprawienie wyrządzonych szkód w mieniu pokrzywdzonych, mimo iż od pierwszych chronologicznie przestępstw do momentu zatrzymania oskarżonego upłynął co najmniej kilkuletni okres czasu. Jakkolwiek brak przyznania się do winy i wyrażenia skruchy jest prawem oskarżonego i nie może działać na jego niekorzyść, to postawa G. Z. w toku postępowania dowodowego – składająca się na sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstw – wykracza poza korzystanie z prawa do obrony. Wyjaśnienia oskarżonego świadczą o tym, że nie dostrzegając niczego niewłaściwego w mechanizmie zawierania transakcji z pokrzywdzonymi, a nawet w ukrywaniu własnej tożsamości w kontaktach z kontrahentami, zarazem swobodnie sugerował nieudolność lub niekompetencję pracowników pokrzywdzonych firm, a nawet posunął się do zarzucenia jednemu ze świadków (K. M.) czynów bezprawnych (łapownictwo). Podkreślenia wymaga także zachowanie oskarżonego G. Z. po zatrzymaniu, świadczące o jego zuchwałości, poczuciu bezkarności oraz determinacji w dążeniu do korzyści finansowych. Przebywając już w areszcie śledczym, podczas widzenia, oskarżony przekazał rodzicom poza cenzurą korespondencji list z poleceniem doręczenia go G. S. (1) (k.179). Instruował w nim –

pozostającego na wolności - współoskarżonego, w jaki sposób ma przeprowadzić w jego imieniu transakcję handlową i uzyskać środki pieniężne („G. niech S. wydrukuj moje dokumenty, prześlij je do (...)zamów towar i mów w moim imieniu z A. L.. Jak już to zrobisz to potem dam znać jak zrobimy z kasą, bo każdemu jest potrzebna”, „wszystko można jeszcze zrobić. Gwarancji też kupimy wiem jak to zrobić, potrzebuje teraz twojej pomocy”). Jednoznacznie na niekorzyść G. Z. przemawia, wreszcie, fakt, że – poza czynami na szkodę współników (...) s.c i PSS (...) (pkt 1 i pkt 2 aktu oskarżenia) – wszystkich przypisanych występków oskarżony dopuścił się, będąc już uprzednio karany za przestępstwa podobne, a dwa spośród występków oszustwa (zarzuty z pkt 3 i pkt 4) popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa z art.64§1 k.k., co świadczy o jego niepoprawności. Nadto, większość z przypisanych obecnie przestępstw oskarżony dopuścił się w czasie, gdy ukrywał się przed organami ścigania, będąc poszukiwany listami gończymi. W tych okolicznościach orzeczone kary pozbawienia wolności są niezbędne, by wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i uświadomić mu naganność popełnionych występków, zaś w społeczeństwie ugruntować przekonanie o konieczności respektowania norm prawnych i o tym, że przypadki bezprzykładnego naruszania cudzego prawa własności spotykają się z właściwą reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Uwzględniając rodzaj i okoliczności popełnienia przestępstw, motywację oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, Sąd wymierzył S. Z.:

- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. opisany w pkt 27 części wstępnej wyroku i występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. przy zast. art.64§1 k.k. opisany w pkt 28 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisany w pkt 31 części wstępnej wyroku – karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. opisane w pkt 29, 32, 34 części wstępnej wyroku, występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisany w pkt 30 części wstępnej wyroku oraz występki z art.286§1 k.k. opisany w pkt 35 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczone kary jednostkowe połączono przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji i wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, mając na względzie stosunkowo bliski związek czasowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami (wszystkie przypisane czyny zostały popełnione w ciągu niespełna czternastu miesięcy) oraz fakt, że przestępstwa te były tożsame rodzajowo i wymierzone przeciwko temu samemu dobru prawnemu, jakkolwiek na szkodę różnych pokrzywdzonych. Zważono przy tym, że poszczególne przypisane występki zostały popełnione przez S. Z. w analogicznych okolicznościach, przy wykorzystaniu jednej metody działania oraz wspólnie i w porozumieniu z tą samą osobą (tylko ostatni chronologicznie czyn został dokonany we współdziałaniu dodatkowo z trzecim współsprawcą). W ocenie Sądu, dolegliwość orzeczonych kar jednostkowych nie przewyższa stopnia winy oskarżonego i jest proporcjonalna do stopnia społecznej szkodliwości każdego z czynów. Przypisane oskarżonemu przestępstwa charakteryzują się znaczną zawartością bezprawia kryminalnego, z uwagi na rodzaj naruszonych dóbr prawnych (mienie, prawidłowość obrotu gospodarczego), wartość mienia, będącego przedmiotem oszustw, współdziałanie w popełnianiu przestępstw z inną osobą (osobami). Oskarżony dopuścił się przypisanych mu występków w sposób zaplanowany, przemyślany i obliczony na możliwie największy zysk, traktując popełnianie przestępstw jako sposób na łatwy zarobek. Bez skrupułów nadużył zaufania przedsiębiorców, którzy w dobrej wierze zadysponowali własnym mieniem, licząc na wypełnienie przez kontrahenta świadczenia wzajemnego. Do chwili obecnej S. Z. nie powziął również starań o wyrównanie uszczerbku wyrządzonego pokrzywdzonym. Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego była także jego niepoprawność, wyrażająca się w wielości popełnionych występków oraz uprzedniej karalności za przestępstwo przeciwko mieniu (skazanie w sprawie III K 306/O2 Sądu Rejonowego w Rybniku), a także fakt, że dwóch spośród przypisanych obecnie czynów (zarzuty z pkt 27 i 28 aktu oskarżenia) oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej podstawowej. Zdaniem Sądu, rozmiar aktualnie orzeczonej kary czyni również zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz realizuje cele wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej. Odizolowanie oskarżonego od społeczeństwa

na wskazany w wyroku czas pozwoli zapobiec popełnieniu przez niego kolejnego przestępstwa i uświadomić mu bezwzględną konieczność przestrzegania norm prawnych w przyszłości. Tak ukształtowany wymiar kary powinien także wzbudzić w odczuciu społecznym przekonanie, że naruszanie norm prawa karnego spotyka się z odpowiednią represją ze strony wymiaru sprawiedliwości.

Mając na względzie rodzaj i okoliczności popełnienia przestępstw, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia, Sąd wymierzył G. S. (1):

- za występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisane w pkt 23 i 24 części wstępnej wyroku oraz występki z art.286§1 k.k. opisany w pkt 25 części wstępnej wyroku, popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 k.k. – jedną karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,
- za występki z art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisany w pkt 26 części wstępnej wyroku – karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczone kary jednostkowe połączono przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji i wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej zważono, że przypisanych mu czynów oskarżony dopuścił się na przestrzeni trzech lat, przy czym większość z nich (zarzuty z pkt 23-25) została popełniona w bliskiej zwartości czasowej oraz fakt, że wszystkie przestępstwa - jakkolwiek popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych - były tożsame rodzajowo i wymierzone przeciwko temu samemu dobru prawnemu. Uwzględniono również, że poszczególnych występki, przypisanych w wyroku, oskarżony dopuścił się w analogiczny sposób, przy wykorzystaniu jednego schematu działania, natomiast część z przestępstw została popełniona w warunkach jednosprawstwa, a część – we współdziałaniu z inną osobą. Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary, Sąd baczyl, by dolegliwość orzeczonych kar jednostkowych nie przewyższała stopnia winy oskarżonego i była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości każdego z czynów, a także uwzględniała wszystkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe zdarzeń. Przypisane oskarżonemu przestępstwa cechują się znaczną zawartością bezprawia kryminalnego z uwagi na rodzaj naruszonych dóbr prawnych (mienie, prawidłowość obrotu gospodarczego), wartość mienia, będącego przedmiotem oszustw (w przypadku czynu z pkt 26 – istotnie przekraczającą próg kwotowy mienia znacznej wartości), a w odniesieniu do występki z pkt 24 i 26 – także współdziałanie w popełnianiu przestępstw z inną osobą (osobami). Oskarżony dopuścił się przypisanych mu występki w sposób zaplanowany i zorganizowany, wykorzystując dobrą wolę pokrzywdzonych, działających w zaufaniu do drugiej strony transakcji handlowej. Na korzyść oskarżonego przemawiała, z kolei, jego dotychczasowa niekaralność za przestępstwa. W przekonaniu Sądu, wymiar kary wobec oskarżonego G. S. (1) jest wystarczający, by spełnić względem niego cele w zakresie prewencji indywidualnej i powstrzymać go przed powrotem do przestępstwa w przyszłości, a zarazem osiągnąć cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania.

Oskarżonej B. B. (1) za przypisany jej występki z art.286§1 k.k. w zw. z art.270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. wymierzono karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając rodzaj i okoliczności popełnionego przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz jej dotychczasowy sposób życia. W ocenie Sądu, orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz do stopnia zawinienia oskarżonej, która przypisanego przestępstwa dopuściła się w sposób przemyślany, zorganizowany i z niskich pobudek, mając na względzie własny zysk. O znacznej zawartości bezprawia kryminalnego czynu decydowały rodzaj naruszonych dóbr prawnych (mienie, prawidłowość obrotu gospodarczego, wiarygodność dokumentów), wartość mienia, będącego przedmiotem czynu, współdziałanie z innymi osobami w dokonaniu przestępstwa. Oskarżona nie czuła się też dotąd w obowiązku, by naprawić poniesioną przez pokrzywdzonego szkodę w jakiegokolwiek części, stosownie choćby do własnego udziału w korzyściach osiągniętych z przestępstwa. Jednocześnie, obecnie przypisanego występki B. B. (1) dopuściła się w istocie w okresie próby, związanym z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności w sprawach II K 444/06 Sądu Rejonowego w Żorach i III K579/07 Sądu Rejonowego w Rybniku, jakkolwiek obecnie skazania te uległy już zatarciu. Ostatecznie, orzeczona kara czyni również zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz realizuje cele wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej.

Jednocześnie Sąd uznał, że w odniesieniu do oskarżonych G. S. (1) i B. B. (1) wymierzenie kar izolacyjnych byłoby nadmierną dolegliwością, a wystarczającym dla zapobieżenia ich powrotowi do przestępstwa jest zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżony G. S. (1), mimo nie najmłodszego wieku, nie był dotąd karany, prowadził ustabilizowany tryb życia,łożył na utrzymanie rodziny. Jako osoba niekarana figuruje aktualnie w danych Krajowego Rejestru Karnego również B. B. (1). Oboje, pozostając przez czas trwania postępowania karnego na wolności, nie dopuścili się nowych przestępstw, które zostałyby stwierdzone prawomocnym wyrokiem w jakiegokolwiek sprawie karnej. Pozwala to przypuszczać, że resocjalizacja tych oskarżonych będzie przebiegała prawidłowo także w warunkach wolnościowych. W rezultacie, wykonanie kar pozbawienia wolności, wymierzonych oskarżonym G. S. (1) i B. B. (1) warunkowo zawieszono, uznając zarazem, iż maksymalny okres próby (5 lat) jest niezbędny do ukształtowania ich właściwego stosunku do norm prawa karnego.

Z mocy art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu S. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (od 1 kwietnia 2010 r. do 2 kwietnia 2010 r.).

Oskarżeni G. Z., G. S. (1) i S. Z. dopuścili się przypisanych im przestępstw przeciwko mieniu w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, umyślnie naruszając reguły uczciwości kupieckiej i nadużywając zaufania innych stron transakcji handlowych, a liczba i rozmiary ich przestępczych przedsięwzięć nakazują przyjąć, iż prowadzenie przez nich w przyszłości działalności gospodarczej zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. W tym stanie rzeczy Sąd z mocy art.41§2 k.k. orzekł wobec wymienionych oskarżonych środek karny zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu towarami i świadczenia usług pośrednictwa w obrocie gospodarczym. Oznaczając w wyroku okresy obowiązywania wskazanego środka – odpowiednio: 7 lat (G. Z.), 3 lata (G. S. (1)) i 4 lata (S. Z.) – uwzględniono stopień naruszenia przez poszczególnych oskarżonych zasad rzetelnego prowadzenia przedsiębiorstwa przy popełnieniu przestępstw oraz zagrożenie dla bezpieczeństwa obrotu gospodarczego, związane z ewentualnym powrotem sprawców do wykonywania działalności gospodarczej.

W związku z tym, iż pokrzywdzeni (...) S.A., A. C. (firma (...)), P. S. (PU „(...)), G. J. (PPHU (...)), (...) sp. z o.o. i (...) S.A. złożyli wnioski o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (k.2640, 2773, 757 i 2805, 2869 i 3062, 2877, 3086), dochowując ustawowego terminu do zgłoszenia takiego żądania (art.49a§1 k.p.k.), zaś Sąd wydał wyrok skazujący, koniecznym było zamieszczenie w wyroku orzeczenia o środku karnym z art.46§1 k.k. Treść przepisu art.46 k.k. uległa istotnej zmianie z dniem 8 czerwca 2010 r. na skutek nowelizacji kodeksu karnego (art.1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2009 r., nr 206, poz. 1589). Obecnie sąd może orzec (a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej – jest zobligowany orzec) obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie skazania za jakiekolwiek przestępstwo, z którym związane jest wyrządzenie szkody lub krzywdy. W swoim poprzednim brzmieniu art.46§1 k.k. wykluczał orzeczenie omawianego środka karnego z urzędu, a zarazem przewidywał, że sąd - na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej – orzeka obowiązek naprawienia szkody wyłącznie w przypadku skazania za jeden z enumeratywnie określonych rodzajów czynów (przestępstwo spowodowania śmierci, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przestępstwo przeciwko środowisku, mieniu lub obrotowi gospodarczemu, przestępstwo przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową). Fakt, że w dacie orzekania obowiązywał inny stan prawny niż w dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, nakazywał uwzględniać w rozpoznawanej sprawie reguły intertemporalne (art.4§1 k.k.). Porównanie ustawy nowej i ustawy obowiązującej poprzednio prowadziło z kolei do wniosku, że względniejszy dla sprawców był kodeks karny w brzmieniu sprzed dnia 8 czerwca 2010 r. i na tym brzmieniu Sąd oparł rozstrzygnięcie z pkt 25 wyroku. Uprawnienie (...) oraz (...) S.A. do domagania się orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na ich rzecz wynikało z pokrycia przez wymienionych ubezpieczycieli części szkody, wyrządzonej przestępstwami (oszustwa na szkodę (...), (...), (...) i (...)). W przypadku przestępstw popełnionych w warunkach współsprawstwa, na współdziałających oskarżonych nałożono obowiązek naprawienia szkody solidarnie.

Na podstawie art.29 ust.1 ustawy – Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego G. Z. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwotę wynagrodzenia obrońcy Sąd ustalił stosownie do przepisów §14 ust.2 oraz §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, uwzględniając wysokość stawek minimalnych za obronę przed sądem okręgowym oraz liczbę rozpraw przeprowadzonych z udziałem wyznaczonego obrońcy lub jego substytutu (osiem).

W związku z wydaniem rozstrzygnięcia skazującego, zasądzono od oskarżonego G. S. (1) zwrot kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W., a od oskarżonych G. Z., S. Z. i B. B. (1) – zwrot w równych częściach kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżyciela posiłkowego PPHU (...) G. J. w K.. Określając wysokość wydatków oskarżyciela posiłkowych, Sąd miał na względzie uregulowania §14 ust.2 i ust.7 oraz §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz okoliczność, że pełnomocnik (...) S.A. uczestniczył łącznie w pięciu rozprawach, zaś pełnomocnik PPHU (...) – w dwóch.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego G. Z., który został skazany na długoterminową karę pozbawienia wolności, aktualnie nie uzyskuje dochodów, nie posiada majątku i jest zobowiązany do łożenia alimentów, Sąd zasądził od niego jedynie opłatę w wysokości 600 zł, zwalniając go od ponoszenia wydatków postępowania. Pozostałych oskarżonych obciążono opłatami (G. S. (1) – 300 zł, S. Z. – 400 zł, B. B. (1) – 300 zł) oraz - w równych kwotach (9079 zł : 3) - częścią wydatków postępowania, obejmującą wynagrodzenie biegłego z zakresu badań pisma (2110 zł), koszty wydania w sprawie trzech opinii informatycznych (106,99 zł, 4 916,60 zł i 1796,08 zł) oraz wynagrodzenie biegłych za sporządzenie opinii sądowo-psychiatrycznej (150 zł). Od ponoszenia pozostałych wydatków skarżonych G. S. (1), S. Z. i B. B. (1) zwolniono ona zasadzie art.624§1 k.p.k., uznając, że wyłożenie tych należności w pełnej kwocie byłoby dla nich zbyt uciążliwe.